

KURT BRAND

KONEC POINT OF ?

Přeložil Jaroslav Kut'ák

KNIHOVNIČKA
RODOKAPSU
50

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Samozvanec Dewitt i vůdce odboje Eylers spojili své síly proti povstání Robonů. Loď POINT OF se vrací k Zemi z kosmické výpravy. Nikdo na její palubě netuší, co se na modré planetě vlastně odehrává. Její kapitán Ren Dhark ví jenom tolik, že loď pozemské flotily mají příkaz zaútočit, kdekoliv se objeví. Podaří se mu oklamat strážce a pronikne až k Zemi. Dewitt se hodlá ukrýt před pomstou na Měsíci, ale najde tu nečekaně smrt.

* * *

Spojař POINT OF Glenn Morris sebou trhl, když na oscilografu spatřil hyperimpuls. Bleskurychle přepojil do velínu. Nyní malou amplitudu viděl na obrazovce i Ren Dhark.

Jeho jediná reakce: trochu přimhouřil oči, ale pozici v křesle nezměnil. Dan Riker, sedící vedle něho, si ještě ničeho nevšiml.

Pak se ozvaly reproduktory:

CAESAR volá POINT OF! CAESAR volá POINT OF! CAESAR... SOS... soustava Malinu...

Konec!

Na monitoru už ani čárka!

Spojení s lodí třídy Wolf bylo přerušeno!

Ren Dhark se naklonil k mikrofonu: „Morrisi, dodejte mi co nejrychleji všechny údaje!“

Morris pohlédl na své kolegy Walta Brugga a Ellise Yogana. Zběžně přitakali, už vězeli po krk v práci. Brugg odvolával z palubního mozku Checkmasteru uložené údaje, Ellis Yogan fixoval hodnoty spojového zaměření. Glenn Morris přijímal z obou stran konečná vyhodnocení. Palubní spojení s astronomickým oddělením POINT OF bylo zaktivováno. Astronom Jens Lionel vypočítával vzdálenost mezi soustavou Deneb, ve které se vlajková loď pozemské flotily kosmických lodí nacházela, a slunečním systémem Molin.

„Morrisi, vzdálenost 594 světelných let!“

„Díky, Lioneli!“

Walt Brugg ještě jednou odečetl sílu vysílaného signálu z lodi CAESAR. „0,34, Morrisi. Jako by ti průzkumníci použili poslední zásobíčku energie...“

„Asi to tak bude... Stop!“ Všechna data, která Dhark požadoval, byla k dispozici. Palubní spojení je přeneslo v obrazové podobě.

Ren Dhark přelétl informace pohledem a pak se otočil ke svému příteli Danu Rikerovi.

„Roboni, Rene?“ předběhl ho Riker.

I na ně Ren Dhark v první chvíli pomyslel. Nadále existovaly potíže s relativně nevelkou skupinou lidí, které Gianti před časem zavlékli na planetu Robon, aby z nich učinili své poslušné poddané. Většina z nich byla zpětně - i když ne zcela - vrácena do původního psychického stavu pomocí mozkového komutátoru, ale v kosmu dále existovala malá skupinka nepřepojených Robonů, kteří se vůči pozemským lodím chovali jako piráti, neboť jejich pány a vládci byli nadále výhradně Gianti.

„Veliteli, echokontrola... nula!“ sděloval Glenn Morris.

Jinými slovy: na palubě lodi CAESAR už nepracovala žádná hypervysílačka.

Což byl pro Rena Dharka další důkaz, že tuto loď buď někdo zničil, nebo zajal.

Dhark se spojil se strojovnou. „Milesi, jste informován?“

„Ano, pane, vím o všem. Loď je připravena.“

Ren Dhark položil ruce na řídicí pult, ale nepohnul jimi.

„Grappo...“

Tino Grappa ihned věděl, co po něm velitel lodi chce.

„Zaměřovače... nula! Energetické zaměření přepnuto na nejvyšší výkon. V systému Molin žádné spontánní energetické výboje!“

„Díky! Souřadnice Molinu! Spojová centrála, jsou zaměřovače CAESARU zafixovány?“

Glenn Morris ihned přitakal.

Téměř zároveň vydal geniální palubní mozek Checkmaster souřadnice systému Molin.

Vzdálenost 594 světelných let!

POINT OF přidala, opustila systém Deneb a zrychlila podsvětelný pohon na maximální hodnoty.

Dan Riker se ohlédl. „Široko daleko žádná naše loď, Rene! Měli bychom...“

Dhark byl jiného názoru, „Odešli zprávu do Cent Fieldu, štábu pozemské flotily: přebíráme ten případ! Vykonej, Dane!“

Zpráva se rozletěla k Zemi. Všechny hypervysílačky pozemské konstrukce byly v poslední době opatřeny tofiritovým krystalem: tofirit, který byl nalezen jak na Hope, tak na planetě Jump, měl tu vlastnost, že svazoval a směřoval hyperpaprsky. Zároveň umožňoval překonávat veliké vzdálenosti za pomoci minima energie.

Morris se znovu ohlásil: „CAESAR neodpovídá. Kontrola echa nadále nulová!“

Na lodi začaly bručet, výt a dunět agregáty.

Nad vším tím děním se v každé místnosti vznášely větší či menší obrazové koule, poskytující dokonalý přehled o okolí lodi.

„Přepnout na hvězdné sání,“ přikázal Ren Dhark. Lod' přešla z podsvětelné rychlosti do nadsvětelné.

Dan Riker nespokojeně kroutil hlavou. „Zatraceně, proč nevysílali dřív? Proč až na poslední chvíli?“

Ren Dhark neodpovídal.

„Že by Gianti, Rene?“

Riker nemohl Gianty vystát. Jakmile dostal příležitost si na ně zanadávat, využil ji.

„Ty už máš z těch Giantů komplex!“ poznamenal Dhark. Bylo to tvrdé, ale byla to jediná možnost, jak vzít Rikerovi vítr z plachet.

Z pozemské centrály v Cent Fieldu přišla informace, že zprávu POINT OF obdrželi, ale navíc jiní oznámili, že se ve slunečním systému nacházejí tři křižníky, připravené v případě potřeby okamžitě transítovat.

Ren Dhark se lehce pousmál. Na místě velitele flotily by nejednal jinak.

Čas plynul. Prstencová lod' se řítila stále vyšší nadsvětelnou rychlostí kosmem za svým cílem.

„Za půl hodiny budeme v cílové oblasti...“

Ren Dhark přitakal.

Zbraňové systémy lodi ohlásily pohotovost, posádka se pro všechny případy převlékla do skafandrů.

Na obrazové kouli se vynořily hvězdy soustavy Molin: obrovské bílé slunce, dalších osm ohnivých míčů a více než třicet planet.

Dan Riker se otočil i s křeslem: „Zatraceně, Grappo, pořád nic?“

„Žádné energetické emise, ze kterých by se dalo soudit na explozi lodě, Rikere.“

Na lodích pozemské flotily zavládl po Dewittově pádu opět vojenský pořádek a disciplína: uniformy, hodnost, podřízenost...

Na POINT OF byla jiná situace. Nikdo z důstojníků nepožadoval, aby byl oslovován hodností, každý plnil své úkoly i bez vojenského cirkusu. Ren Dhark to sledoval s úsměvem na rtech. Nechával svým mužům jejich vůli.

Nakonec se to týkalo i jeho samotného. Na Zemi byl v otevřených volbách na dvanáct let zvolen do čela lidstva, získal titul *Commander planet*, ale na POINT OF mu všichni říkali Dharku.

Byl to jejich Ren Dhark.

Jejich velitel Dhark.

Slunce Molin na obrazové kouli narůstalo. Prstencová loď přepnula agregáty na zpětný chod a opustila nadsvětelný pohon.

Do sektoru, ze kterého CAESAR odvysílal své SOS, vletěla POINT OF rychlostí 0,55 světla.

Vzrušení mužů narůstalo minutu po minutě. Hledání CAESARA se rozběhlo, ale bylo stále zoufalejší. Po lodi nikde ani známka.

„Takhle beze stopy se ještě žádná naše loď nikdy neztratila,“ poznamenal Riker.

Ren Dhark se spojil s astronomem Lionelem. „Existují v soustavě Molin nějaké mimořádné gravitační síly?“

„Ne, Dharku. Tady na Molinu jsou pro nás zajímavé jenom dva objekty, o kterých nevíme jistě, jestli jsou to slunce, nebo jen žhavé planety. To je vše. Co CAESAR?“ „Stále nic. Máme podezření, že se zřítil do slunce...“ „Vyloučeno... pokud... Pokud souhlasí námi naměřené souřadnice...“ Morris je slyšel. Ozval se: „Námi změřené souřadnice jsou v pořádku! Mezitím jsme si vše ještě jednou přepočítali. Nyní se nacházíme plus minus 300 kilometrů v místě, odkud CAESAR vysílal volání o pomoc!“

„Lionele, slyšel jste, co Morris tvrdí. Můžete mi dát nějaký tip?“ To bylo pro Dharka typické. Nikdy se nestyděl přiznat, že je momentálně bezradný. Jeho důstojnost tím však v očích posádky stoupala. Uměl ukázat, že je taky jenom člověk...

„Hm...,“ zamyslel se Lionel. „Zničení CAESARA bez atomových reakcí?“

„Jak to myslíte?“ překvapeně se zeptal Dhark. „Ta loď má sto metrů v průměru. Její energetický ochranný štít není žádný oříšek, který jen tak někdo rozlouskne!“

„Jo, jo, Dharku... ale co takhle raptorové paprsky?“

„Máte pravdu...,“ poznamenal Dhark.

Do debaty se opět vmísil Grappa; „Nic ve zlém, Dharku, ale kdyby byl ve hře raptorový paprsek, měl bych tady zaznamenat alespoň zlomek raptorové křivky na energetickém zaměřovači. A to se nestalo.“

„Pokud Grappa sleduje obrazovku jako automat!“ namítal Riker.

Dhark vstal. „Převezmi loď, Dane.“

Odešel k Checkmasteru. Postavil se k němu, soustředil se a vyslal mu myšlenkový impuls. V duchu se ho na něco zeptal. A Checkmaster stejnou cestou odpověděl:

V tomto sektoru nebyly použity žádné raptorové paprsky.

„Co teď?“ zeptal se Riker, když si jeho přítel opět přisedl.

„Dál hledat a přemýšlet, co se mohlo s CAESAREM stát. Volání o pomoc mluvilo jasnou řečí. Nyní můžeme dokázat, jestli umíme logicky myslet.“

* * *

Alamo Gordo bylo jedinečné!

Alamo Gordo, srdce světa! Město, které mělo během čtyř let víc obyvatel, než kdysi World City!

Slunce zacházelo. Nebe bylo jasné a modré. Poslední sluneční paprsky se odrážely od stylových, vysokých budov, které se tyčily do tisícimetrových výšin a poskytovaly bydlení statisícům lidí. To vše bylo možné jenom díky antigravitaci. Alamo Gordo proto rostlo doslova do nebe a stavby v Alamo Gordu byly znakem nové doby.

Alamo Gordo bylo srdcem, které pro tuto novou dobu tlouklo.

Mnoho milionů lidí mu říkalo Dhark City, ale muž, jehož jméno mělo město nést, to kategoricky odmítal.

„Nejsem žádný památník,“ řekl.

Od Rocky Mountains se ve výšce tří set metrů k městu blížil letoun. Svým letem přesně kopíroval úzký betonový pás, který na zdánlivě vratkých, tenkých konstrukcích spojoval řeky a údolí s městy a kosmodromy: bylo to vlastně něco jako ulice, které vyzařovaly impulzy a tím bezpečně řídily letový provoz. Nehody letounů byly tak výjimečné, že obvykle znamenaly nevídanou senzaci.

Bernd Eyler, šéf Galaktické Bezpečnostní Organizace GBO se vracel domů z inspekční cesty. Měl 11 000 podřízených, přeškolených hlavně na bezpečnost planety v rámci Mléčné dráhy. Ren Dhark důrazně trval na tom, aby se GBO nestala tajnou vládní bezpečností, která by bránila svobodě obyvatel Země.

Alamo Gordo bylo na dohled. Bernd Eyler stiskl jedno z tlačítek na ovládacím panelu. Letoun opustil betonový pás, uhnul z kurzu, pak zachytil naváděcí signály, vysílané z ploché střechy vládní budovy, a namířil si to rovnou tam.

Zhruba kilometr před cílem se pohon přepnul na automatiku.

Potom bezpečně přistál..

Eyler si to namířil k ploché kupoli uprostřed budovy. Když k ní dorazil, otevřel se vstup a neviditelné kontrolní paprsky přeměřily vzorek jeho mozkových vln, zjistily, o koho jde, a uvolnily mu cestu k antigravitační šachtě s nápisem: Pozor! Bezpečnostní stupeň I!

Jenom malé skupince lidí na Zemi bylo dopřáno používat tuto šachtu, která vedla jen o dvě patra níž a končila tedy v 39. patře.

Tady se nacházely pracovny Rena Dharka, Dana Rikera, Eylerse, Szardaka, Larsena - a kancelář Dharkova zástupce Hennera Trawisheima.

Bernd Eyler se snesl do 39. patra.

Elastický zelený koberec tlumil jeho kroky. Kráčel ke své pracovně. Minul archiv a vstoupil do kanceláře.

V 39. patře nebyly žádné předpokoje, žádné sekretářky nebo jiní sluhové. Nebylo jich zapotřebí. Nahrazoval je archiv se svými enormními vědomostmi.

V křesle pro hosty seděl Chris Shanton. Tomuto těžkotonážnímu muži byla mezitím podřízena defenzivní obrana Země a sluneční soustavy. Otevřel oči, podíval se na hodinky a zavrčel: „Eyler, klidně jste mohl přijít později. Co to je, půlhodinka na spaní?“

Znali se. Znali se už z Hope a společně si prožili své. Proto si Eyler z jeho poznámek nic nedělal.

„Eyler, potřeboval bych pár vašich lidí. Ale žádný fajnovky, chci pořádný, schopný chlapy. Na větví 227 se pořád něco děje. Zatím se nám nepodařilo zjistit pachatele, natož ho lapnout. Já si vaše lidi vyškolím. Kdy bych je moh dostat?“

Mnoho lidí by bylo nad jeho neúplnými informacemi bezradných, nikoli však Eyler.

Šéf GBO věděl, co je větev 227.

Za Shantonova velení bylo za pomoci antigravitace a tlakových paprsků uvedeno na oběžnou dráhu kolem Slunce více než 370 větších či menších asteroidů a opatřeno prostředky, sloužícími k obraně sluneční soustavy.

Větev 227 byla jedním z těchto asteroidů.

Eylers přítakal a pravou rukou téměř bezděčně vyvolával z archivu potřebné informace.

„Velké škody, Shantone?“

„Jde to... Nejvíc mě zlobí, že si někdo hraje s antigravitací. Oběžná dráha toho asteroidu už nesouhlasí. Když ho necháme na téhle dráze, za tři týdny a dva dny se srazí s větví 70.“

Eylersův výraz zůstával stále stejný. „Roboni?“

„Ale ne... ne, těch se to netýká. Na větvích žádný nemáme. Musí to být někdo, kdo byl na Hope. Asi toho hodně umí...“

„Někdo jako vy...“

Tloustík se pousmál. „Tak za tu poznámku mi budete muset zaplatit panáka dobrýho pití, Eylersi. Dvojitýho!“

Počítače archivu mezitím dodaly jména mužů, přicházejících pro tuto akci v úvahu. Eylers pohlédl krátce na výpis, zakřížkoval čtyři jména, podal výpis Shantonovi a dodal: „Tyhle muže byste mohl dostat. Už jste tam nahoře byl osobně?“

Shanton si prohlížel označená jména. „To je právě vono. Pokaždý, když jsem se objevil na větví 227, vždycky se něco stalo nebo rozbilo...“

„Takže jste tím sabotérem vy!“ tvrdil Eylers se smrtelně vážnou tváří a čekal, jak na tento drsný vtip Shanton zareaguje.

Ten však poznámku nevzal jako vtip. „Budete se divit, Eylersi, ale já skutečně podezřívám sám sebe! Protože ty lumpárny na větví 227 nesou můj rukopis!“

„Děláte si legraci...“

„...kdepak. Co myslíte, proč jsem sem přišel osobně? Mohl jsem si vaše lidi vyžádat telefonicky... Ne, Eylersi. Já jsem vás přišel požádat, abyste mě osobně nechal střežit! Obzvlášť pak, až budu na větví 227!“

Eylers se sklonil, sáhl do psacího stolu, vyndal láhev koňaku a plastický šálek a dopřál si.

Shanton se na něho jen díval.

„To jsem potřeboval...“ řekl Eylers a otřel si ústa. „Takže já vás mám nechat sledovat?“

„No a? Jsem snad něco extra, Eylersi?“

„Necítíte se být zdravotně na výši?“

Tloušťík zapraskal jako hroch. „Jsem oukej. Dokonce jsem v poslední době nebyl ani náměsíčněj...“ Vstal, vzal do rukou láhev a pohárek, ze kterého pil Eylers. „Alkohol byl vodjakživa tou nejlepší dezinfekcí...“ Shanton si nejdřív ze všeho lokl. Pak odložil pohár i láhev a znovu se uvelebil v křesle. Pokračoval: „Eylersi, během uplynulých let jsem na všech větvích umístil zabezpečovací zařízení, která jsem vyvinul společně s Doornem. A jenom já nebo Are Doorn dokážeme tohle zabezpečovací zařízení přepojit tak, aby působilo coby opak pojistky: totiž samoničivě. Všude jsme to vlastnoručně zabudovali. Konstrukční podklady se nacházejí pouze v Checkmasteru POINT OF. Kopie nikdy neexistovaly. Ale pokaždý, když se octnu na asteroidu 227, začne bláznit antigravitace, nebo se něco rozbije...“

„Moment,“ přerušil ho Eylers. „Teď jsem vám nerozuměl. Dotaz: to zabezpečovací zařízení má něco společného s antigravitací?“

Chris Shanton protočil oči, udeřil pěstí do stolu a mocným hlasem zvolal: „Přímo ne, ale když vypnete naše zajištění, můžete si s antigravitací pohrávat jak chcete. To ovšem nikdo neví...“

„Si myslíte vy...“

„Blbost, Eylersi! Vy po technický stránce ničemu nerozumíte. Věřte mejm slovům. Byl jsem to já! Já! Proto jsem tady! Vy nebo vaši lidi musíte zjistit, proč sám sobě podrážím nohy!“

„Jenom na větví 227, Shantone?“

Shanton zavrtěl hlavou: „Taky na 34, 73, 82, 106 a 309! Pokaždý, když se něco stalo, jsem byl u toho! Tak už mi konečně věřte, že je to moje vina?“

„No... moc se mi nechce, Shantone...“

Tloušťík ztratil trpělivost. Popadl láhev a dopřál si pár hltů rovnou z ní.

„Áááá...“ poznamenal pak. „Todle člověku udělá dobře. Nevím, jestli to dělám vědomě nebo nevědomky... ale dělám to! Zjistěte, proč to dělám! Dokážete si představit, jak mi asi je, když musím podezřívat sám sebe?“

Bernd Eylers pochopil, že nemá význam Shantonovi něco vymlouvat. Podle jeho názoru byl Shanton přepracován a patřil na pár týdnů do sanatoria.

Chris Shanton tušil, o čem jeho protějšek přemýšlí. Předklonil se a řekl: „Jestli si myslíte, že jsem hysterickej, tak je mezi náma konec. V týdle palici mám všech pět pohromadě, to mi věřte...“

„Kdy jste se naposledy nechal vyšetřit, Shantone?“

„Před třema dnama. V údolí Brana. Osobně mě vyšetřoval Echri Ezbal. Celejch šest hodin. Nic moc zábava, to vám teda řeknu.“

Bernd Eylers ho chápal.

V údolí Brana, uprostřed himalájských obrů, se nacházel jeden z nejtajnějších a nejnákladnějších podniků na Zemi - stanice výzkumu Kyborgů!

Tady se vyvíjel projekt KYBORG - kybernetický organismus. Pod vedením biochemika Echriho Ezbala tu l 350 nejlepších vědců nepřetržitě pracovalo na vývoji typu člověka, který by fyzicky i psychicky značně převyšoval obyčejné lidi. Údolí Brana se stalo lékařským střediskem planety. Bylo možné se tam octnout v nulovém čase pomocí transmiteru v Alamo Gordu.

„A co Ezbal?“

„Všecko oukej. Co byste čekal jinýho, Eylersi?“

„Dobrá, nechám si to projít hlavou... Čemu se smějete, Shantone?“

„Nemáte žádněj čas na přemejšlení, můj milej Eylersi, protože za půl hodiny budu pomocí transmiteru zase na větvi 227. A jestli se tam mojí vinou zase něco přihodí a já nebudu sledovanej vašimi lidmi, pak jděte k čertu, Eylersi! Pak ta nehoda půjde na váš úkor. Jasný?“

Ale ani Chris Shanton nebyl schopen vyvést z rovnováhy muže, jako byl Eylers.

„Shantone, vašemu případu se budu věnovat, jakmile na něj budu mít čas. Chcete na větev 227? Prosím, já vás nedržím!“

Nebylo to poprvé, co na sebe narazily tvrdé hlavy těchto dvou mužů. Ale bylo obvyklé, že se pro rozdílnost názorů jeden na druhého nezlobili.

Shanton vstal, beze slova si vzal láhev toho dobrého, starého koňaku a ve dveřích se ještě zastavil: „Bude se hodit, jestli se tam

něco semele..." Pak se zakřenil a vyšel ven. Namířil si to k transmitteru, umístěném na opačném konci chodby v 39. patře.

Šlo o mírně pozměněnou, zmenšenou verzi zařízení, které kdysi kolonisté objevili jak v průmyslovém dómu na Deluge, tak na kontinentu 4 v místě, kde byl nalezen tofirit.

Chris Shanton vstoupil, nastavil číselný kód asteroidu 227 a vstoupil do prstencového oblouku transmitteru. V nulovém čase z obdobného prstence vystoupil na asteroidu 227.

Rád se objevoval neohlášen...

A nyní si musel promnout oči!

Protože ve velínu asteroidu se pohyboval civilista!

A ještě ke všemu jaký civilista!

Malý. A tlustý! Kulatý. V kulatoučké hlavě měl oči samá nevinnost. Něco tak nevinného Shanton v životě neviděl, A tenhle civilista se na něj usmál tak přívětivě, jako by se znali léta!

Chris Shanton se z toho zpotil.

Pohnul se a zprudka vykročil k nezvanému návštěvníkovi, jehož věk odhadoval nejvýš něco málo přes dvacet.

Ale kulatý mužík se na něj stále jen usmíval a nehnul se z místa. Ani pak ne, když spatřil Shantonovu reakci na zjištění, co nezvaná návštěva drží v ruce.

Na obranném asteroidu 227 byl reportér!

Měl nemožnou postavu. Dětské oči! A nejmodernější kameru, která dělala i v nejhlubší noci dokonale ostré záběry, pokud bylo k dispozici alespoň mírné tepelné záření.

V knoflíkové dírce obnošeného saka měl nejlepší mikrofon typu U I-M.

A filmoval Chrise Shantona! A dokonce ještě stiskl vysílací tlačítko kamery!

Televizní vysílání! proletělo Shantonovi hlavou.

Pak explodoval.

„Vy jeden mizero... Kde se tady berete? Kdo vám to dovolil? Co tu děláte? Kdo jste? Pro koho pracujete? Dejte konečně pryč tu zatracenou kameru! Vypnout! Přerušete vysílání! No tak, bude to?!“

Shanton si nikdy nemohl stěžovat, že by měl slabý hlas. Nyní dokazoval, jak umí rvát. Dveře místností personálu se otevíraly. Muži vystrkovali hlavy a pátrali, kdo to tak příšerně řve. Ale onen

kulatý mužik se nedal zaskočit. Nadále točil Shantona a navíc natočený materiál posílal někam na neznámou stanici!

Shanton prudce chňapl po kameře.

Ale minul ji!

Kulatý chlapík bleskurychle uskočil. Najednou byl od Shantona na tři metry daleko. Shanton znovu vyrazil a vystrčil obě ruce. Přihlížející muži už už viděli skřeta, jak se třepe mezi Shantonovými prackami.

Ale netřepal se.

Dál točil a vysílal svůj film!

„Na něj! Chlapi, na něj...!“ duněl chodbami Shantonův mocný bas.

Devět mužů ho okamžitě uposlechlo. Shanton byl na asteroidech velmi oblíben.

Devět mužů se vrhlo na civilistu, ale nebyli schopni ho zastavit.

Za Shantonovými širokými zády se ozval hlas: „Strangere, pořád ještě děláte pro TP?“

Shanton se prudce otočil. Devět mužů posádky strnulo.

Otázku položil šéf GBO Eylers, a zároveň tím identifikoval vetřelce!

Na větvi 227 se nacházel nejobávanější reportér Země! A nejenom to: zároveň vysílal svůj vyhlášený přenos, tolik sledovaný obyvatelstvem...

Shanton po Eylersovi mrskl pohledem. „To... to je... to je Bert Stranger? Jak se sem dostal? Směl bych se to, prosím, dozvědět? Co tady má co dělat, Eylersi?“

Eylers nehnul ani brvou. „Zeptejte se ho sám, Shantone.“

To tloušťkovi nikdo nemusel dvakrát zdůrazňovat.

Ohlédl se a nabral do plic vzduch, ale v tu chvíli promluvil Bert Stranger: „Jestli teď půjdete blíž, Shantone, budu muset přepnout kameru na-širokoúhlý záběr. Myslete na svoji fotogenickou figuru!“

Chris Shanton nebyl žádný Adonis. Během posledních tří let se mu ještě více vyvinulo břicho a čelo ještě dále ustoupilo, přičemž vousy mu zhoustly a prodloužily se.

Několik mužů se reportérově poznámce zasmálo. Ale Shanton ne. Pomalu sevřel reportérovo zápěstí s kamerou a stlačil je dolů. „Tak, můj milý. A teď s pravdou ven. Kdo vám dal povolení letět sem a natáčet tady?“

„Moje novinářský svědomí, pane,“ odvětil reportér a oči měl nevinnější než okolní hvězdy. Ani se nesnažil vymanit ze Shantonova sevření.

Krátké nohy, krátké ruce, krátký tlustý trup, nezvykle kulat'oučká zrzavá hlavička s ušima odstávajícíma téměř v úhlu devadesáti stupňů. Navíc měly ty uši neobvykle velké rozměry.

„Tak...,“ zafuněl Shanton. „Vás sem poslalo vaše novinářský svědomí...“

„...a taky vy, Shantone!“ vpadl mu Stranger lakonicky do řeči.

„Já...?“

Mužík ho opět přerušil. „Jistě. Vy. Chtěl jsem být u toho, až sem přijdete a zas se tu něco pokazí.“

Chris Shanton sebou škubl. Ne, tomuhle mužíkovi se v žádném případě nesmělo prozradit, že se v obranném systému sluneční soustavy dějí jakési věci takříkajíc mezi nebem a zemí.

Zasmál se, jako by mu Bert Stranger řekl nějaký dobrý vtip, a když se ujistil, že kamera směřuje k zemi, svou mohutnou prackou poplácal Strangera po ramenou tak, že poslal reportéra do kolen.

„Oukej,“ řekl Stranger. „Takže jsem kameru přepnul na deformovaný obraz. Nevadí vám, že se vám v téhle chvíli miliony diváků ze srdce smějí?“

Shanton si konečně uvědomil, že ho Stranger dostal. Zrudl a zařval: „Copak to pořád točíte?!“

„Jo. Obraz i zvuk... A zatím mi ještě nikdo nesdělil, že by na Zemi měli nějak horší příjem. Vy jste kanón, Shantone! Vsaďte se, že vám během necelé hodinky nabídne angažmá několik set uměleckých agentur? Copak jste nevěděl, jak jste fotogenický?“

Shanton nebyl nijak mimořádně ješitný člověk, ale stejně jako každý nesnášel, když si někdo střílel z jeho zevnějšku. Skočil po Strangerovi a vytrhl mu mikrofon z knoflíkové dírky. Hodil ho na zem a chtěl ho rozdřepat.

„To není mikrofon, Shantone,“ vysmíval se Stranger. „To jen tak vypadá. Ani moje ruční kamera není žádná kamera. Na vás člověk musí s extra triky... no, dokázal jsem to. Mimochodem, můj čas uplynul. Vyhodíte mě, nebo mě budete expedovat na Zemi po transmitteru?“

Shanton hleděl na Strangera jako na veš.

„Zatkněte ho!“ zavrčel. „A prohledat! Všecko, co nosí na těle, mu seberte a dodejte mi to. Budu v Alamo Gordu!“

Shantona přešla chuť do práce. Otočil se a šel zpátky do transmiteru. Šéf GBO ho nezdržoval. Eylerse dokonce ani nezajímalo, jakou cestou se Stranger dostal na asteroid. Jeho myšlenky se točily kolem něčeho jiného.

Proč se Shanton vzdal práce, kvůli které přišel na 227?

Proč se nevěnoval řešení problému, kvůli němuž přišel za Eylersem?

Proč?

Hlasité námitky Berta Strangera vyrušily Eylerse z úvah. Zvedl hlavu. Terra-Press, většinou známá pod zkratkou TP, byla nejdůležitější informační agenturou Země a vůbec sluneční soustavy. Šlo o nedocenitelný mocenský faktor, se kterým musela počítat i vláda v Alamo Gordu.

Enfantem terrible TP byl Bert Stranger. Bylo mu pětadvacet let a už tři roky dělal reportéra TP. Během této doby byl dvakrát vyšetřen ohledně psychického stavu, ale lékaři ho prohlásili za zdravého. Kolovaly však zvěsti, že přece jen nějaký psychický defekt má. Stranger tento názor svým chováním jen podporoval. Lidé, kteří se s ním setkali, nemohli nikdy říct, jestli mají co dělat s bláznem, nebo s mimořádně mazaným člověkem. Strangerovy profesionální úspěchy však poukazovaly spíš na druhou alternativu.

Bernd Eylers nedokázal tohoto muže nikam zařadit. Ani GBO mu nepomohla. Avšak nyní musel zakročit.

Neexistoval žádný zákon, který by zakazoval vstup na obranné asteroidy. Oficiální úřady měly takový zákon za zbytečný, protože na asteroid se bylo možné dostat pouze na kosmické lodi, nebo přes transmiter. Obojí bylo zabezpečeno kontrolou mozkových vln. Ale Bert Stranger nyní prokázal, že to je nedostačující.

Eylerse přistoupil k mužům, kteří Strangera násilím odváděli pryč.

„Moment!“ zastavil je. „Shantonův rozkaz k zatčení je bezpředmětný. Stranger je v právu, když proti němu protestuje. My jej smíme pouze vykázat a napříště mu zakázat vstup na asteroidní stanice. Proto -Strangere, okamžitě opusťte stanici!“

Oči s nevinným pohledem si Eylerse měřily. „To mám jít zpátky na Zemi pěšky, Eylersi, nebo jak jste to myslel?“

„Pro mě za mě třeba po skluzavce!“

V tu chvíli se ohlásil Strangerův videofon. Eylers se zarazil. Kdo s ním mohl navazovat spojení?

Bylo to příliš překvapivé:

Se Strangerem se chtěla spojit centrála TP v Alamo Gordu!

Videofonní kontakt se Zemí? Na tak velkou vzdálenost?

Eylers si zaskočeně prohlížel videofon, visící Strangerovi na prsou.

Stranger se ohlásil. Z centrály mu sdělovali, že jeho pořad je nadále vysílán.

Tím byla zpráva ukončena. Reportér vypnul přístroj. Eylers sáhl po jeho videofonu a nedůvěřivě si ho prohlížel. Měl dokonce podezření, že ho tímto voláním ze Země chtěli oklamat, že bylo fingované. K tak neobyčejnému chlapíkovi by obdobné vtípky docela seděly.

„Nechte toho,“ ohradil se Bert Stranger. „Ke svým speciálním videofonům taky nikoho nepustíte, Eylersi.“ A sebral šéfovi GBO přístroj z ruky.

Ostatní stáli plni očekávání kolem. Podívovali se, jak opatrně Eylers s vetřelcem zacházel. Vtom se od antigravitační šachty ozvaly kroky. Přicházel velitel větve 227. Eylersovu přítomnost nijak nekomentoval, zato na lovce informací se vrhl.

„Jak jste se dostal na moji stanici? Kdo vás sem dovezl? Kdo vás pustil dál?“ Tři otázky najednou.

Stranger odpověděl krátce: „Podle odstavce 46 pozemského tiskového zákona nejsem coby reportér povinen vypovídat. Navíc mi šéf GBO Bernd Eylers přikázal opustit stanici. Veliteli Colluhine, vyžádejte si, prosím, malou kosmickou loď, která by mě odvezla zpátky na základnu. Nebo mě snad zvete na malou prohlídku vaší stanice? Ó, srdečné díky...“

Nikdo nebyl schopen ani hlesnout. Obrovitému veliteli stanice to prostě vzalo dech. Reportér přijal jeho mlčení jako souhlas a ťápal k antigravitační šachtě.

„Čert ho...,“ hlesl velitel, ale Eylers mu vpadl do řeči. Zašeptal: „Dovolte mu to. Ukažte mu, co chce vidět. V tuhle chvíli sedí na Zemi před obrazovkami miliony diváků a jsou napjatí, jak to tady dopadne...“

„On to přenáší na Zemí?“

Colluhin nevěřil.

„V barvě a ozvučeno. Copak ho neznáte? Berta Strangera?“

„Panebože...,“ zaúpěl Colluhin a otřel si čelo. „Co mám dělat? Co můžu dělat? No, pro mě za mě, ať si to tady prohlédne..., ale..., jak se sem vlastně dostal?“

„To bych taky rád věděl, Colluhine. Spolehněte se, že se to dozvím, a pak si určitě najdu i pár lidí, kteří mu k tomu dopomohli... Ti poletí za ním. Porozhlédnu se ve vaší zaměřovači stanici. Tam by přece měli mít zaznamenány všechny přílety lodí k asteroidu...“

Ale Eylerse tam čekalo překvapení.

Zaktivoval paměť staničního počítače. Počítač nemohl lhát, ani být obelhán a už vůbec nemohl vydávat falešné informace.

Výsledek: Od 3 hodin 56 minut normočasu na asteroid nepřiletěla žádná loď.

* * *

Cent Field, největší kosmodrom světa. Cent Field, sídlo štábu pozemské flotily.

Cent Field, kosmodrom vybavený nejsilnější tofiritovou vysílačkou, a zároveň sídlo centrály obranného systému Země!

Tento obrovský technický úkol tu byl zvládnut za tři roky. Renu Dharkovi se podařilo přesvědčit vládu, aby nešetřila prostředky a v Cent Fieldu ve všech ohledech podpořila dalekosáhlé plány výstavby, směřující k dokonalé ochraně proti cizím invazím.

Na první pohled vůbec nebylo zřejmé, že by kosmodrom ukrýval tak složitá zařízení. Vzhledově se kromě velikosti nijak nelišil od podobných letišť. Ale podzemí bylo jiné: místnosti štábu a technická část zabíraly prostor do hloubky šesti set metrů. Jenom centrála obranného systému sluneční soustavy zabírala dvacet pater. V případě invaze cizích bytostí proti sluneční soustavě odtud bylo možno řídit obranný boj.

Zdejší zaměřovače byly schopny zachytit otřesy prostoru do značné hloubky kosmu. Otřesy, vyvolané transituujícími loděmi, byly čitelné nejméně do vzdálenosti 10 000 světelných let a přístroje přesně označily body vyskoku a výskoku z prostoru do hyperprostoru a zpět.

Právě v této oblasti byl však v posledních letech klid. Kosmické lodě cizích bytostí se v té době nepřiblížily k Zemi blíž, než na 3 500 světelných let.

Lidstvo si na tento stav rychle zvyklo. Pouze automaty a počítače setrvaly v neustálé pohotovosti.

Nadále byla zachycována hyperaktivita v hraniční oblasti Mléčné dráhy v Halu - znamení, že se tam stále ještě zdržují cizí inteligence.

Štáb pozemské flotily adresoval k zaměřovačům dotaz: „Nějaká nová hlášení od POINT OF nebo CAESARA?“

„Vlajková loď se už neohlásila. Od CAESARA vůbec nic.“

„Díky.“

Spojení bylo přerušeno. Všední den se všemi rutinními úkoly pokračoval.

* * *

Na Zemi existovalo jedno místo, které znalo jenom pár vyvolených. Jenom oni věděli, kolik miliard dolarů tu bylo za poslední roky proinvestováno.

Žádné místo na Zemi nebylo tak dobře chráněno jako údolí Brana v Himalájích. Žádná mapa ho neoznačovala jako obydlené. Ze vzduchu ani z kosmu nebylo možné opticky zjistit, že by tu někdo v těch bizarních skalních masivech byl, natož že tu existuje velká výzkumná stanice, vybavená nejlepším lidským i technickým potenciálem.

Mezi stanicí a určitou místností ve vládní budově v Alamo Gordu existovalo přímé spojení přes transmitter.

V Alamo Gordu stál v transmitteru Holger Alsop. Štíhlý, přes metr osmdesát vysoký mladý muž se šedými, dozadu sčesanými vlasy, aktivoval zábranu a čekal na zelený signál.

On, který ve více než stovce zkoušek a prověření prokázal, že má nervy z unitalu a tofiritu, nyní stále silněji a výrazněji cítil nervozitu. Najednou jako by slyšel všechna ta varování, která přecházela jeho včerejšímu podpisu pod prohlášení.

Holgere Alsop, zvažte ještě jednou se vši důsledností, zda zůstanete u svého rozhodnutí. Nevíte, co vás čeká! Vaše fantazie nestačí k tomu, abyste si dokázal představit, co všechno se vás bude týkat! Zvažte, že pokud podepíšete, neexistuje už cesta zpátky, leda

byste zemřel. A smrt bude vaším nejlepším přítelem, pokud se nyní nerozhodnete jinak. Holgere Alsope, máte ještě hodinu čas. Využijte ji a ještě jednou vše zvažte. Skutečně chcete, aby smrt byla vaším přítelem?

Zábrana zeleně zazářila.

Transmitter byl připraven.

Holger Alsope se ještě bezděčně prohlížel. Před čtvrthodinou mu dali tenhle zářivě bílý plastický oděv. Oblečení bylo z jediného kusu, beze švů, bez kapes, bez záhybů. Sedělo mu na těle jako druhá kůže. Volné byly jenom dlaně a hlava. Vlevo na hrudi měl číslo 742. Ještě mu nic neříkalo. Ale přesto mu začínalo nahánět strach.

Mám strach, zjišťoval nejdřív překvapeně a potom otřeseně. Před pár dny s vyznamenáním absolvoval takzvaný test strachu, a teď? Nahání mu strach už pouhé číslo?

Nevypadal na triadvacetiletého. Jeho úzká výrazná tvář už měla vrásky... Navíc byl nositelem dvou akademických titulů. Na univerzitách ho měli za geniálního. Byl ztělesněním rozvážnosti, byl to člověk, který neměl rád riziko, protože každé riziko znamenalo neznámou veličinu a nedalo se propočítat. Byl to rozený matematik a osudem předurčený výzkumník - expert v oblasti učení o vývoji Robonů. Jeho závěrečná studijní práce vyvolala v odborných kruzích rozruch. Plynulo z ní totiž, že pětimilionová skupina Robonů, žijících na Zemi, se během své evoluce bude člověku stále více vzdalovat.

Robona budoucnosti viděl jako bytost s vysoce vyvinutými instinkty, s bystrým intelektem, bez té části lidské etiky, která usměrňuje instinkty!

Holger Alsope věděl, že jeho práci předložili Renu Dharkovi, a věděl také, jak na ni Dhark zareagoval.

Ren Dhark nadále věřil, že se Roboni jednoho dne vrátí zpátky do lůna lidské společnosti a přestanou se od ní oddělovat. Na rozdíl od členů vlády, kteří navrhovali, aby byli Roboni evakuováni na nějakou vhodnou planetu a vytvořili si tam vlastní civilizaci, Dhark takový názor nepodporoval.

Na tohle musel Holger Alsope myslet ve chvíli, kdy poznával, co je strach.

Přihlásil se snad dobrovolně do nějaké akce proti Robonům? Proto měla být smrt jeho nejlepším přítelem? Proto bylo snad utajení

celé věci tak důsledné, že o akci nevěděli nic ani experti, testující kandidáta?

Až projde anténou transponderu, stane se z něj jenom to číslo?

Číslo 742?

Měl chuť se obrátit a vrátit se.

Ale neudělal to.

Rozhodl se! Dobrovolně! I přes poslední varování!

Vstoupil do transponderu a v bezčasovém intervalu najednou stál v údolí Brana.

* * *

Průzkumná loď CAESAR se v soustavě Molin beze stopy ztratila. POINT OF ji marně hledala už několik hodin.

V Dharkově kajutě se sešli ke konferenci palubní experti.

Osm mužů a jedna žena - manželka Dana Rikera Anja Fieldová - seděli kolem stolu a naslouchali krátkému výkladu astronoma Jense Lionela.

„...na závěr ještě musím říct, že soustava Molin neznamena pro kosmickou loď žádný druh nebezpečí, což vylučuje řadu možností vysvětlení náhlého zmizení CAESARA.“

Ren Dhark a Anja Fieldová na sebe tázavě pohlédli. Anja přišla do Dharkovy kabiny teprve před chvílí, protože se snažila vymámit vysvětlení ztráty CAESARA z Checkmasteru.

Elegantním, měkkým pohybem odhodila své superblond vlasy. S tichým souhlasem Rena Dharka byla oblečena civilně do úzkých kalhot a svetru... Jinak tomu bylo tenkrát na kolonistické lodi GALAXY, které velel Renův otec Sam Dhark. Tenkrát dobře věděl, že v dané situaci žena na palubě, navíc vyzývavě oblečená, znamená jenom samé problémy.

Ale na POINT OF byla jiná situace.

Nebezpečí, porážky, vítězství a boje učinily z padesátičlenné posádky jednotný organismus, ve kterém měla své místo i Anja Fieldová.

Pohlédla na Dharka a řekla: „Checkmaster tvrdí, že na 65 procent šlo o únos.“

„Nesmysl!“ zavrčel její muž Dan Riker. „Takovou loď jako CAESAR si nikdo nestrčí do kapsy. Na to by nestačila ani záchranná loď Giantů!“

„Nesmíme to podceňovat,“ upozorňoval Dhark. „Na kontě vesmírných pirátů je už ztráta sedmi lodí...“

Z palubního komunikátoru se ozval hlas Walta Brugga: „Přepínám!“

V Dharkově kajutě zavládlo ticho. Obrazovka se rozzářila.

„YAMID volá TF! Energeticky...“

Pak se projevila nějaká porucha! Porucha v hyperblasti! Někaké výboje.

Čas se zastavil. Sekundy ubíhaly nekonečně pomalu...

„...pád. SOS... situace...“

Do ticha v kabině se opět ozval Bruggův hlas: „Volání Yamidu neúplné. Ale zaměřili jsme jeho polohu. Vzdálenost 184 světelných let!“

Ren Dhark vyskočil. „Okamžitě nabrat kurz tím směrem! Okamžitě! Nejvyšší zrychlení!“

Pak se rozběhl po čtvrté palubě do velínu. Beze slova usedl do pilotního křesla a převzal řízení lodi. Mlčky sledoval na přístrojích, jak jeho loď mění směr letu a zrychluje.

Teprve po chvíli se do vedlejšího křesla vyhoupl Dan Riker. Ren Dhark se mezitím spojil s Grappou.

„...Každopádně jsem měl YAMID i v prostorovém zaměřovači, a to ještě několik vteřin poté, co přestal vysílat... Pak zmizel...“

„Kontrola přes Checkmaster! Slyšíte, Bruggu?“ rozkázal Dhark.

„Všechny údaje odevzdány Checkmasteru,“ promptně hlásil spojař.

U palubního mozku stála Anja Fieldová. Pracovala s ním ráda. Z vlastní iniciativy převzala plnění úkolu.

Po několika vteřinách vyjela úzká fólie s výsledkem.

Přerušeni spojení přes vysílačky 14:05,41. Nula ve hmotovém zaměřovači 14:05,46 normočas. Echokontrola 14:05,47 normočas.

Dhark podal fólii svému příteli Rikerovi. „Podívej se na to. YAMID přestal vysílat, ale ještě pět vteřin nám zůstal ve hmotovém zaměřovači. Pak se teprve ztratil...“

„To nevypadá na přepadení robonskými piráty,“ zamumlal Riker.

Dhark se znovu obrátil na Grappu. „Zjistil jste v té oblasti nějaké otřesy prostoru?“

„Žádné, bohužel.“

„Stejně jako u CAESARA...“, připomínal Riker. „Zatraceně, proč ta naše kocábka neumí transítovat? Teď to bude trvat zas pár hodin, než doletíme k cíli. Rene, nechceš radši použít pohotovostní kulovité lodě?“

V Dharkových očích se zablesklo. „Převezmeš tu zodpovědnost, Dane? Kdybychom věděli, s jakým protivníkem máme co do činění, pak prosím. Ale takhle? Ne... Co je ti, Dane?“

Riker kroutil hlavou, zíral na obrazovou kouli, ale neviděl, co ukazuje. Zase jednou si vzpomněl na Syntety.

„Rene, ty mi budeš nadávat, ale já prostě těm Syntetům nevěřím. Proč by nemohli vézet za zmizením těch dvou lodí, he? Třeba se ani neztratily, jenom jsou pod zaměřovači ochranou Syntetů... Kdybychom nechali tenkrát na Metanu Syntety pochcípát...“

„A mohli jsme snad?“ řekl Dhark a přes tvář mu přelétl tichý úsměv. „Oprav si vzpomínky, můj milý. Syntetové nás tenkrát donutili, abychom jim pomohli! Byli jsme pod vlivem jejich hypnotických sil! Nebo snad ne?“

„Hm...“, zamručel Riker a už raději nic neříkal.

Dhark přepnul pohon na nadsvětelný. Bzučení agregátů stouplo o tón.

Pak se Ren Dhark vrátil k tématu. „Dane, Syntetové ještě nikomu neublížili, pokud vím...“

Dan Riker už nic nenamítal.

Pak se ohlásil spojař Walt Brugg: „Dharku, YAMID nereaguje na naše výzvy. Štáb v Cent Fieldu se ptá, jestli má vyslat posily.“

„V žádném případě! Pokud budu potřebovat další lodě, sám si o ně řeknu!“

„Oukej, rozkaz...“

Dharkovi proletěla hlavou jistá myšlenka. Rychle se předklonil k mikrofonu. „Bruggu, dotaz na štáb: co udělali, aby zabránili dalšímu mizení lodí? Přepojíte mě k nim?“

Spojení se Štábem bylo otázkou zlomku vteřiny. Dhark pak zopakoval otázku.

„Nic, veliteli! Čekali jsme na vaše další direktivy!“ odvětil nějaký major. Očividně se necítil být ve své kůži.

„Nic?“ zopakoval Dhark. „Okamžik, majore, chce s vámi mluvit šéf flotily.“

Dan Riker si ze svého postavení moc nedělal. Stejně jako Dhark nosil uniformu bez označení hodnosti.

„Majore,“ řekl poté, co se na toho muže úporně zahleděl, „dejte mi colonela Dumphiho.“

„Není ve štábu.“

„Ale vy určitě víte, kde ho najdete. Smím poprosit, abyste mne s ním co nejrychleji spojili?“

Dan Riker bubnoval prsty o stůl. Na své gusto musel na colonela čekat příliš dlouho.

Colonel Dumphi byl doma. Nevypadal jako důstojník, spíš jako vzorný otec rodiny, který si právě udělal pohodlí.

Toho pohodlí ho Riker v okamžiku zbavil.

„Colonele, nezajímá mě, kdy děláte svoji práci a jak si jí rozdělíte, ale když opustíte štáb, pak byste měl dát svým spolupracovníkům přesné instrukce. V případě CAESARU jste to neudělal, přestože měla být podle předpisů varována celá flotila. Za pět minut očekávám hlášení o splnění úkolu! Po návratu POINT OF se mi budete hlásit k raportu. Děkuji vám!“

Dan se vařil zlostí. „Někdo se to ne a ne naučit!“ A pak se otočil k Dharkovi: „Jaks přišel na to, že v Cent Fieldu nehnuli prstem?“

Ren znal Dana příliš dobře, než aby mu zazlívával rozčilený tón, ale na otázku mu neodpověděl. Měl to v povaze, že nereagoval na dotazy, které se netýkaly věci, o níž právě přemýšlel.

POINT OF se hnala kosmem ke svému cíli. Byla obalena modrofialově zářícím dvojítm intervalovým polem, vytvářejícím kolem lodi vlastní minikontinuum. Tento uměle vytvořený prostor byl nadále objektem zoufalých vědeckých výzkumů. Ani ti nejlepší odborníci nebyli schopni zjistit, v čem tkví podstata tohoto svébytného miniprostoru, který umožňoval lodi průlet pevnou hmotou, chránil ji i při mnohanásobku rychlosti světla před časovými posuny...

Technika Amfiů a Giantů už většinou nebyla pro pozemšťany žádnou záhadou. V jednotlivých případech byli vědci dokonce schopni tuto techniku zdokonalovat. Miliony lidí se už s novou technikou seznámily a nepovažovaly ji za nic cizího.

Půl hodiny před dosažením cíle se ve velínu POINT OF ozývala poslední hlášení o připravenosti.

Colonel Dumphi mezitím splnil Rikerův rozkaz a patřičně varoval všechny lodi pozemské flotily. V případě náhlého nebezpečí se měly odvážit i okamžité slepé transice.

Glenn Morris vystřídal ve spojové centrále Walta Brugga.

„Za dvě minuty jsme v cílové oblasti,“ hlásila Anja Fieldová od Checkmasteru.

Dhark přepnul pohon na podsvětelný. Prstencová loď nyní letěla rychlostí 0,8 světla k místu, odkud naposledy vysílala SOS loď YAMID.

Ale stejně jako při hledání CAESARA nenašla posádka POINT OF po YAMIDU ani jedinou stopu.

Po několika hodinách úporného prohledávání prostoru rezignoval i sám Ren Dhark. Nedokázal si vysvětlit, co se mohlo stát. Odporovalo všem přírodním zákonům, aby se kosmická loď rozplynula v nic. Jediná možnost, že loď transitovaly, byla vyvrácena. Žádné ořesy prostoru.

„Budeme ještě hodinu hledat, pak...,“ řekl Dhark. Větu nedokončil. Nebylo to nutné.

* * *

Jimmy seděl u nohou Chrise Shantona. Jeho pán si hrál s prázdnou lahví od koňaku, Měl výčitky svědomí.

„Jimmy, podívej, to jsem já! Nedívej se na mě tak tázavě. Já jsem ten lump, kterej...“

V tu chvíli se obtloustlému technikovi rozsvítilo. Velkýma očima zíral na svého elektronického teriéra. Postavil láhev na stůl a zešířila se zašklebil: „No, já jsem ale trouba! Idiot! Neuvěřitelnej vůl!“ Udělalo mu dobře, že si pořádně vynadal. „Jimmy! I kdybych to byl já, nebyl bych to já! Je ti to jasný?“

Psík vesele vrtěl ohonem. Pak zavyl, vyskočil a položil obě přední pracky pánovi na kolena.

„Jimmy, ty ses vopravdu chytrý zvířátko, ale teď mi musíš dokázat, že ses chytřejší než já. Tak co? Nezklaheš mě?“

Nezasvěcený pozorovatel by v té chvíli nutně musel pokládat Shantona za šílence, který se baví se svým psem v naději, že dostane odpověď.

Mohutný muž vstal. „Pojď, hochu, půjdeme na malou procházku ke strýčku Bellovi a pak ukážeme Eylersovi, jak snadno umíme přemoci každého čmuchala!“

Alamo Gordo bylo až do invaze Giantů pozemským centrem vědy. Několik let po vysvobození Renem Dharkem z něj však už moc nezbylo. Podlouhlé, úzké trakty budov zmizely z parku nad městem. Namísto nich tu rostly do nebe stylové věžové budovy. Avšak v podzemí, pod Alamo Gordem, bylo středisko, osmnáctkrát větší než staré vědecké centrum.

Chris Shanton prošel i se psem kontrolou mozkových vln.

Když ji minul, šlehl pohledem k zařízení. „To je teda pěkný! Kontrola klidně nechá Jimmyho projít. No, Doorne, počkej...“

Došli k antigravitační šachtě.

132. podzemní patro. Oddělení G, oblast II, místnosti 17 až 35.

Další kontrola.

V místnosti 17 se Shanton dozvěděl, že se Monty Bell zdržuje ve své pracovně. Číslo 34.

Pak už seděli proti sobě a Chris drbal psa za ušima.

„Vy jste se snad zbláznil!“ tvrdil profesor Bell mezitím už potřetí.

To však nemohlo Shantonem otrást. „Je to ještě horší, Belle. Jestli to tak půjde dál, vyřadím postupně z provozu jednu větev za druhou. Takže jak? Pomůžete mi? Dokážu to i sám, ale bude mi to trvat dýl. Moc času nemáme. Takže?“

„No, Shantone, nejste zrovna krasavec. Náhodou jsem viděl Strangerovo vysílání z větve 227... Shantone, jste docela dobrý klaun..., a zrovna vám teď musím slíbit pomoc.“

Shanton spolkl vztek, který se v něm probudil při připomenutí Strangerova pořadu, a vstal. „Nejlepší bude, když začneme hned teď. Do rána to zvládneme.“

Profesor Monty Bell se podíval na hodinky a vzdychl. Za půl hodiny měl mít volno. A teď ho čekala bezesná noc při mimořádně namáhavé práci.

Pokusil se jí ještě jednou vyhnout.

„Shantone, vy zřejmě nevíte, že colonel Dumphi vyhlásil na všech asteroidech poplach?“

„Jo. Víím. Ale mě to nezajímá. Well, ať nám ti hoši předvedou, co uměj. Štábu flotily oznámím, kde jsem. Kde budeme dělat, profesore?“

„Fyzika, oblast UT, místnost 263. Třetí chodba vlevo, pak pořád rovně, poslední dveře vlevo. Můžete si tady odtud zavolat.“

Shanton se ušklíbl: „Vy si myslíte, že by mě štáb moh povolát k sobě, že? To ale nepůjde, nejsem jejich podřízenej. No jo, měl jsem pravdu, tváříte se na to dost hrozně. Takže si zavoláme do štábu...“

* * *

Holger Alsop rozrazil dveře. Byl pořád ještě značně nervózní. Na chodbě se zastavil a rozhlížel se.

Nikde nikoho neviděl. Nic neslyšel. Bylo tam ticho jako v hrobě.
Skutečně chcete, aby smrt byla vaším nejlepším přítelem?

Zase jako kdyby ta slova slyšel...

Bydlela tady smrt?

Chytil se za hlavu. Nechápal, jak ho taková otázka mohla vůbec napadnout.

Pak sebou trhl.

Čtyři kroky od něj se ve zdánlivě celistvé stěně otevřely dveře. Vyšel z nich dvoumetrový muž, hubený jako fakír. Měl pěstěný, dlouhý bílý vous. Modré oči mu nádherně jiskřily. Dívaly se přímo do Holgerových očí. Muž byl oblečen jako brahmán. I v jeho pohybech byl nekonečný klid. Zvedl ruce, překřížil je na prsou a podle starého indického způsobu se uklonil.

Holger Alsop přímo bytostně cítil, jaká obrovská síla z onoho muže vychází.

„Vy jste Holger Alsop?“ zeptal se starý muž a Holgera opustila všechna nervozita.

Skutečně chcete, aby smrt byla vaším nejlepším přítelem?

Holger Alsop v tu chvíli pocítil, že ten starý muž před ním vyzařuje dobrotu a personifikovanou důvěru, něco nedefinovatelného, něco, co patřilo k největším drahocennostem lidského života.

„Jsem..., jsem Holger Alsop...“

Tvář starce zůstávala stále stejně vážná. „A já jsem Echri Ezbal.“

To jméno Alsopovi nic neříkalo. „Kde to jsem? Smím se to dozvědět?“

„Dozvíte se všechno, Alsope. Učinil jste poslední krok. Teď už můžete jít jenom kupředu. Zpátky již ne. Nacházíte se v údolí Brana, na stanici vývoje Kyborgů. Jste jedním z mála, kdo mohou počítat s tím, že budou žít několik set let. Já tuto stanici řídím.“

Holger Alsop zadržel dech. Zdálo se mu, že mu v žilách místo krve teče olovo.

Chtěli tu z něj udělat Kyborga - z něj, z člověka z masa a kostí. Chtěli ho zmrazit? A to se přihlásil dobrovolně!

„Ne!“ hlesl tiše. „Ne, to není pravda! Je to vtip, nějaký ošklivý vtip, Ezbale...“

Ale dobrosrdečné modré oči mu říkaly, že slyšel pravdu.

* * *

Když se Chris Shanton s Jimmym vznášeli antigravitační šachtou znovu vzhůru na povrch, nad Alamo Gordem se rozprostíralo ráno nového dne. Shanton zamrkal na slunce a vykročil k parkovišti, kde stál jeho letoun. Otevřel vstup a Jimmy si naskočil na sedadlo pro pilota.

„Ty starej gaunere...“, řekl Shanton skotskému teriérovi, odsunul ho stranou a uvelebil se v křesle. Sotva za sebou zaklapl vchod, ozval se palubní videofon.

„Štáb pro Shantona, ohlaste se, prosím...“

„Jo, co se děje?“ zeptal se tloušťk, špatně potlačuje zívnutí. Měl za sebou dlouhou noc ve společnosti Montyho Bella.

„Rozkaz od Rena Dharka. Ihned převzít defenzivní obranu!“

Shantonovi se zdálo, že sní.

„Hej!“ zvolal. „To jste si ten rozkaz asi nějak špatně vysvětlili. Sice mám fousy, ale nejsem polní maršálek. Smím vědět, jak ten rozkaz, doslova zněl?“

Nadporučík Nessker se zatvářil poněkud pohrdlivě, pak ledabyly sáhl po fólii, přelétl ji pohledem a zbledl. „Promiňte, prosím, ale...“

Chris Shanton mu neprominul. Chtěl slyšet přesné znění Dharkova rozkazu.

A dozvěděl se ho.

Technickou kontrolu obranných systému bude nadále provádět Chris Shanton. Ren Dhark.

V dalším rozkaze byl generál Maudit vyzván, aby převzal defenzivní obranu.

Malý omyl!

Ale omyl, jaký by se ve štábu stát neměl!

Chrisi Shantonovi, kterého nijak nedráždilo, jestliže si někdo na chvíli oddechl od práce a jenom se potuloval, na lidech vadilo, jestliže při práci byli polovičatí a bezmyšlenkovití.

„Oukej, to už zní trochu jinak. Ale ručím vám za to, nadporučíku, že si s vámi promluví Dhark, nebo velitel flotily Riker. Mimochodem, co je příčinou těch rozkazů?“

Nadporučík Nessker se zatvářil tajemně. „Měl byste přece vědět, co je to služební tajemství a...“

„Mně o tom budete vyprávět!“ zařval Shanton, protože nechápal nadporučíkovu drzost. „Ihned mě spojte s generálem Mauditem!“

„Generál právě řídí poradu o situaci a nesmí být rušen...“

Shanton praštil pěstí do pultu. Pak stiskl tlačítko videofonu. „Nové spojení s videofonní centrálou štábu,“ požadoval šeptem. Muži, který se mu ohlásil, vyhrožoval tělesnými tresty, jestliže ho ihned nespojí s generálem Mauditem.

Spojil ho.

A generál Maudit se dal vyrušit.

„Co ještě všechno nevíte, Shantone? Po CAESARU a YAMIDU se ztratila 200metrová loď SHARK. Beze stopy. Ani jedna z pohřešovaných lodí netransitovala. Dhark si vyžádal COL. Spolu s ní prohledává prostor, ze kterého se SHARK naposledy ohlásila... Proto jste mě volal?“

„Jo,“ odvětil inženýr a sledoval tvář toho druhého na malé obrazovce.

Maudit byl pohoršen: „Shantone, dosud jsem vás měl za rozumnějšího muže. Umíte si snad představit, že mám v tuto chvíli spoustu jiné práce, než poskytovat vám informace, které můžete dostat od kteréhokoli jiného muže mého štábu!“

„Byl jsem téhož názoru, generále,“ odvětil Shanton natolik přívětivě, že to generálovi vzalo řeč. „Ale zjistěte si, prosím, jak se ke mně choval váš nadporučík Nessker. Zaručuji vám, že si ho vezme na paškál přinejmenším Riker. Totéž se bude týkat vás.“

Maudit věděl, zač Země tomuto více než dvoumetrákovému muži vděčila: za veškerou obrannou techniku sluneční soustavy, za gigantickou práci na 370 asteroidech, za stanoviště energetických paprskometů všude na Zemi a na Měsíci a za řadu dalších výkonů, směřujících k obecnému prospěchu.

„Shantone, copak to musíte hlásit výš?“

„Musím. Organizační nedostatky ve štábu pozemské flotily se v takovém rozsahu nesmějí objevovat. Myslím, že jste stejného názoru, generále?“

Maudit proti své vůli přitakal. Shanton pak považoval rozhovor za skončený a vypnul spojení.

Jimmy mu spokojeně ležel u nohou a hleděl na něj svýma věrnýma očima. Shanton ho zamyšleně pohladil. I přes značnou únavu v sobě cítil spoustu energie, se kterou se chystal vrhnout do práce.

Ted musel...

Ted' už se nesměl sám sobě vyhýbat!

Nyní už by mohl Eylersovi dokázat, že netrpí žádným hloupým komplexem.

* * *

Na Hope, páté planetě dvouslunečné soustavy Col, už mnoho lidí nežilo. Bývalé město kolonistů Cattan bylo opuštěno. Jenom pár techniků se staralo o chod nejn nutnějších agregátů a jejich údržbu.

Zato v jeskynním systému na Deluge, v nevyčerpatelné zásobárně nepředstavitelných technických vymožeností cizích bytostí - Tajemných - kteří před tisíci lety z neznámých důvodů opustili planetu, žilo zhruba pět tisíc vědců.

Technika Tajemných se stala synonymem kvality a nejlepším obchodem vlády Země. Jakmile bylo možno průmyslově využít nové vědecké poznatky, podklady byly v Londýně vydraženy a předány průmyslu.

Dharkův ministr financí nebyl špatný obchodník. Na konta v Alamo Gordu přicházely miliardové sumy. Ale peníze tu neležely nevyužité. Jen program výstavby kosmických lodí spolykal obrovské obnosy.

Kolem Země létalo více než sto kulovitých lodí nejrůznějšího průměru od jednoho sta do šesti set metrů. Počet lodí se měl během několika let zmnohonásobit. Mnozí odborníci pochybovali o tom, že by za pět let měla mít pozemská flotila 3 500 lodí, ale nejdůležitější muž mezi nimi o tom vůbec nediskutoval - Ren Dhark.

Dalším pramenem vládních příjmů byl tofirit na ostrovním kontinentu 4 a na planetě Jump. Bylo ho málo, protože neexistovalo dost lodí, které by tento supertěžký rubínově zářící kov mohly dovézt na Zemi. I velké továrny na něj musely po objednání dlouhé měsíce čekat.

Pokud šlo o spojení mezi Hope a Zemí transmitterem, zatím všechny pokusy selhaly...

* * *

Commander Huxley, velitel výzkumné lodi FO-1, se o tomto problému bavil s vědci, kteří právě několik dní pracovali v průmyslovém dómu na Deluge.

„Commandere, nečekejte od nás žádné zázraky. Uvědomte si, co jsme tu zatím objevili. Většinou nám pomohla náhoda. Moc toho tady neznáme, snad necelé procento všeho, co kolem vidíte. A to byste od nás čekal, že dokážeme zaktivovat velký transmitter? Navíc neznáme jeho druhou část. Nevíme, kde se nachází... Nejsme kouzelníci, commandere... Kdysi někdo moudrý řekl: jedno po druhém. A toho se držíme... Commandere, dovolte mi otázku: proč jste už nerozebral vaši FO-1 na součástky a nezjistil si, jak vám vlastně funguje?“

Huxley se pousmál. Pak přitakal. Touto otázkou dostal mat.

V celé oblasti, kde se zdržovali lidé, nebyl nikdo, kdo by se odvážil zabývat technikou Nogků.

Zatím měli všichni plné ruce práce se studiem techniky Tajemných, ta se stala heslem dne.

Commander Huxley se loudal k jeskyni, ve které Ren Dhark se skupinkou svých nejbližších objevil na útěku před Roccem prstencovou loď. Tato jeskyně byla v posledních letech prvotřídně využita a vybavena jako obydlí pro pět tisíc lidí, kteří se tu měli cítit jako doma, kterým nesmělo nic scházet, ani zábava ne. Přitom si

měli co nejméně uvědomovat, že mají nad hlavou více než tisíc metrů skály.

I pozemská technika tu samozřejmě našla své místo.

Tady si commander Huxley chtěl zjistit, jestli mezitím nezmizelo ještě více kosmických lodí. Pohlédl na zaměřovače.

„Nic nového, commandere, ledaže byste chtěl slyšet něco o výkyvech elektromagnetického pole Galaxie...“

Huxleyova tvář zkameněla. „Raději s tím přestaňte... Kolik let se o tom už mluví, a ještě pořád nikdo nezjistil, proč k nim dochází...“

Z kouta se na něj zašklebil mladý astrolog.

Huxleye to rozzlobilo: „Co si myslíte, člověče...!“

Ale astrofyzik nikdy nebyl v armádě, neměl strach z hodností. „Commandere, dejte nám, astrofyzikům, k dispozici vaši FO-1, podříďte se našim rozkazům, a nejpозději za rok budeme o galaktickém poli vědět všechno.“

„Cože?“ přerušil ho Huxley. „Já bych měl vozit na výlety civilisty?“

„Není FO-1 označena jako výzkumná loď číslo jedna, commandere?“ namítal mladý vědec.

„Ale na mojí lodi vy nepoletíte, mladý muži!“ důrazně odvětil Huxley, otočil se a opustil zaměřovače.

Spojaři mu byli sympatičtější. Zvláště s Pherou si dobře rozuměl. Pokynul mu na pozdrav a posadil se k němu. „Něco nového, Phero?“

„SHARK zmizela jako poslední. Dhark a Larsen na COLU prohledávají inkriminovaný sektor...“

Huxley si zamyšleně mnul bradu. „Je to podivné. Kosmické lodě, co jen tak zničehonic zmizí... Snad se jim nic nestane. O POINT OF strach nemám, ale COL není tak chráněná... Mimochodem, podal Prewitt hlášení?“

Huxley hovořil o svém prvním důstojníkovi, který velel desetičlennému strážnímu oddílu na palubě FO-1. Tato kosmická loď stála v jednom z údolí na Deluge a čekala na rozkazy ze štábu pozemské flotily.

„Žádné hlášení, commandere...“

„Cože?“ prudce se napřímil commander. Nespolehlivost u svého prvního důstojníka neznal. Prewitt byl ztělesněním spolehlivosti. „Phero, rychle, zavolejte na loď. Prewitt měl podat hlášení už skoro před hodinou. No tak, do toho!“

Phera zapnul videofon. Obrazovka zajiskřila, ale nepřinesla obraz ani zvuk.

Spojař tázavě pohlédl na commandera. Huxley se mračil. „Zkuste to hypervysílačkou přes tofirit! Doufejme, že váš videofon má nějakou závadu...”

Tomu spojař nevěřil. Ale neměl čas vysvětlovat své mínění.

Okamžitě vysílal: *FO-1, prosím, ozvěte se! FO-1, prosím, ozvěte se!*

Výzkumná loď se však nehlásila!

Huxley odsunul spojaře stranou, posadil se před videofon a vyhlásil poplach. „Aendere, dejte dohromady skupinu dvaceti mužů... Jistěže z mých lidí. Antigravitační šachtou ven, setkání u letounů. Už jsem taky na cestě. Moje loď se nehlásí. Rutinní hlášení mělo být odvysíláno před 50 minutami...”

„Ale commandere, vaši FO-1 se přece nemohlo nic stát...”

Huxley už neodpovídal. Popadl Pherův videofon, zavěsil si ho kolem krku a utíkal ven.

Byl u letounů rychleji než většina jeho lidí.

„K místu, kde stojí FO-1!“ vykřikl, nasedl do prvního vznášedla a ještě se třemi dalšími muži vyrazil. Znali svého velitele. Ještě jim včas poví, proč má tolik naspěch.

Míjeli holé skály. Pak se před nimi vynořilo údolí, na jehož konci měla stát FO-1. Huxley přidal, zatížil pohonné agregáty vznášedla přes povolenou hodnotu.

Údolí se jako had nořilo do útrob skal. Huxley letěl těsně nad zemí, uhýbal obrovským balvanům, které se během staletí uvolnily ze stěn a zřítily se dolů.

Poslední údolní zatačka!

Muž vedle commandera překvapeně hlesl: „První důstojník zapnul štít neviditelnosti...!”

Huxley mlčel. Rychlost vznášedla rychle klesala. Vznášedlo změnilo kurz a za okamžik přistálo. Sotva utichly jeho stroje, Huxley se snažil spojit s FO-1 videofonem.

První důstojník Prewitt se nehlásil. Ale nehlásil se nikdo další z desetičlenného strážného oddílu.

„To je v...“ nedokončil Huxley větu. Beze slov vystoupil. Když za ním jeho lidé chtěli jít, okřikl je: „Zůstaňte tady a čekejte na mě! Nikdo za mnou nesmí!”

Dívali se na svého velitele a nerozuměli mu. Necháпали jeho chování. Proč byl Huxley tak rozrušen? On, jindy zosobněný klid? První důstojník musel zřejmě zapnout kolem lodi štít neviditelnosti, ale to přece ještě nebyl žádný velký důvod k rozčilování? Ale pak se muži zarazili.

Commander byl na místě, kde ještě ten den ráno stála FO-1!

Cožpak Prewitt bez Huxleyova rozkazu odstartoval? Proč a kam?

Přistávala další vznášedla. „Čekat tady. Nechodit za starým. Prewitt odletěl s FO-1, hoši...“ oznamovali muži svým druhům.

„To by Prewitt nikdy neudělal!“ energicky odporoval jeden z příchozích.

„No jo, ksakru, ale kde teda ta naše loď je? Podívej, jak tam starej pobíhá. Tady nikde není žádná neviditelná FO-1. Tady není vůbec žádná FO-1! Prewitt s ní zdrhl! Kdo by si to vo něm pomyslel...“

Muži tomu nechtěli uvěřit...

Potom se jejich velitel velice pomalu, jakoby zatížen metrčky starostí, vrátil k nim, ztěžka nasedl do letounu, zapnul videofon a spojil se se zaměřovači v prstencové jeskyni. Potom si vyslechl, co mu mohli říct:

„Ne, žádné energetické emise. Moment, commandere, pro jistotu si vyvolám z paměti záznam... Potrvá to jen pár vteřin. Ale proč se ptáte, commandere? Děje se snad něco zvláštního?“

„Ty data!“ zaprskal Huxley. „Data, chlape! Jde o život!“

To okamžitě vyvolalo dojem. Huxley s takovými věcmi nikdy nežertoval.

„Nic, commandere. Vůbec žádná zaměření v oblasti vaší FO-1. Proč taky?“

„Hlupáku!“ vykřikl kapitán, který právě ztratil loď, a vypnul přístroj. Pak se podíval z lodi a spatřil napjatě naslouchající podřízené. „Zpátky! Zpátky na Deluge!“

O čtvrt hodiny později směřoval na POINT OF požadavek, že commander Huxley chce mluvit s Renem Dharkem.

„Dharku,“ pravil velitel FO-1 zlomeným hlasem. „FO-1 se ztratila! Beze stopy! Zaměřovače nic nechytily. Nic! Ani jedinou amplitudičku. Dharku, ztratila se moje loď s Prewitem a deseti dalšími muži na palubě. Zmizeli... Nikde nic... Prostě jsou pryč. Pryč...“

Vypadalo to, že se commander Huxley pod touto ranou osudu zhroutlí.

Ren Dhark v tu chvíli netušil, co tomuto protřelému, zkušenému kosmickému vlkovi říct.

Ale Huxley šok překonal. Přinejmenším se ovládl. I když... Co se mu to třpytilo v očích? Slzy?

Bylo to vůbec možné? Commander Huxley se slzami v očích?

„Dharku..., promiňte mi..., ztratilo se jedenáct mých nejlepších mužů...“

„Commandere, zůstaňte na Hope. Máte k dispozici dostatek odborníků, abyste se pustili do pátrání po stopách zmizelé lodi. Kdybyste cokoli objevili, okamžitě mi to hlase... A nyní mi dejte vaše spojaře..., ať okamžitě odvolají COL z pátrání po lodi SHARK... Jestliže se ztrácejí lodě, které stojí na pevné zemi, pak hrozí nebezpečí, že se ztratí celá města! POINT OF musí okamžitě zpátky na Zemi!“

„Co tam, Rene?“ oponoval ihned Riker. „Nejsme tady platnější? Tady jsme těm neznámým nepřítelům blíž!“

„Dane, problém je až příliš komplikovaný. Sami si s ním neporadíme. Potřebujeme pomoc, a tu najdeme pouze na Zemi.“ „No doufejme.“ hlesl Riker pesimisticky.

* * *

Kybernetický organismus..., kyborg.

Kyborg, polomechanizovaný superčlověk, sen futurologů z první poloviny dvacátého století, se měl v údolí Brana stát skutečností.

Holger Alsop seděl naproti Echrimu Ezbalovi. Nacházeli se v Ezbalově soukromí: holé stěny, na zemi dvě kožešiny. V koutě hliněný džbán s vodou a v něm naběračka.

K pití nabídl Echri Ezbal Alsopovi vodu.

„Nádherná, čistá pramenitá voda, Holgere...,“ řekl starý muž a jeho modré oči vyzvaly Alsopa, aby se napil.

A Holger Alsop se napil. A čím více pil, tím klidnější se stával.

Echri Ezbal jej provedl velkou stanicí výzkumu kyborgů. Prozradil mu všechna tajemství údolí Brana. Ale vstoupil s ním také do místnůstky, osvětlené slabým načervenalým světlem, a ukázal mu

tabulku se jmény. Za každým jménem bylo číslo. Číslo, které udávalo věk, ve kterém dotyční zemřeli.

Dvacet dva let..., dvacet tři let..., dvacet sedm let..., dvacet jedna let... Ani jeden třicátník.

„Oni všichni věděli, že jejich šance není velká,“ vysvětloval Ezbal před tabulí, „a všichni rádi žili. Přesto přišli dobrovolně a dobrovolně tu zůstali.“

Já ne, pomyslel si Alsop. Já si najdu cestu k útěku!

A nyní seděl proti Ezbalovi a pil jeho vodu.

Najednou mu ruka s miskou poklesla. Že by pil nějaké sedativum? Proč byl najednou tak klidný?

Tvář starého muže prozrazovala pobavení. Ezbal vstal, naplnil vodou jinou misku a také se napil.

Pak se posadil a pokračoval: „Holgere, viděl jste muže s umělými plícemi. Viděl jste jiného s dvojítm krevním oběhem. Dalšího, který měl druhý, elektronický mozek...”

Mohl jsem vám podávat informace po kapkách, ale osobně mám za to, že je lepší vědět co nejdřív vše.“

V Holgerovi se opět probudil protest. „Dostal jsem se do pasti. Kdyby mě někdo vzal mezi kamikaze, měl bych stokrát větší šanci přežít.“

Echri Ezbal zavrtěl hlavou. „Holgere, neřekl jsem vám snad, že budete jedním ze šťastlivců, kteří se dožijí několika set let? Já v těchhle věcech nežertuji... Nač myslíte?“

„Na ty mrtvé, Ezbale!“

Holger Alsop se nemohl s novou situací smířit.

„Každý den stojím v místnosti s mrtvými a modlím se,“ pokračoval Ezbal. „O maní padme hum... Holgere, oni zemřeli stejně, jako musejí zemřít ostatní lidé. Ti, kdo tu zemřeli, by zemřeli ve stejnou dobu na jakémkoli jiném místě na Zemi. Nezemřeli vinou našich zákroků, nýbrž proto, že nebyli schopni dalšího života.“

„Já vám to nevěřím, Ezbale.“

„Na to máte právo, Holgere. Pojd'te...“

Znovu ho vedl dlouhými chodbami do nitra hory. Opět je obklopovalo ono zázračné ticho. Slyšeli jenom své vlastní kroky.

Ticho...

A pak stáli venku, na čerstvém vzduchu. Slunce vykukovalo mezi dvěma mohutnými mračny do údolí Brana. Vrcholky Himalájí byly

pokryty věčným sněhem. Ale Holger se díval před sebe na plastickou atletickou dráhu. Pobíhalo po ní několik mladých mužů.

„Holgere, vidíte toho vysokého blondáka? Má oči zavázané neprůhlednou páskou, a přesto se pohybuje, jako by viděl. A on taky vidí, i přes tu pásku. Vidí pomocí druhého páru očí. Především mu byl vsazen. Neviděl by pouze v případě, že by byl obklopen olověnými stěnami. Holgere, chcete si s ním promluvit?“

Alsop nahlas a ztěžka oddechoval. „Ten muž je kyborg?“

„Ne, kyborgové ještě neexistují. Tihle muži před vámi se kyborgy ani nikdy nestanou. Nehodí se k tomu. Možná budeme tak za deset let umět v kyborgy proměnit i je, ale zatím to neumíme. Nemají v sobě vnitřní sílu, potřebnou k této proměně...“

Holger Alsop se musel v duchu zasmát. „A já snad ano, Ezbale? Když mnou cloumá zlost?“

„...stojíte zcela klidné po mém boku a máte mě za šíleného vědce, který díky fanatické ctižádosti nechává umírat mladé muže na operačním sále? Umím uhádnout vaše myšlenky, Holgere. Mám radost, že se uvnitř zlobíte, ale navenek nedáváte nic najevo. Je možné udělat z vás kyborga. Jste ten správný muž. Je možné z vás udělat kyborga, který se dožije čtyř nebo pěti set let. A bude-li k vám osud milosrdný, Holgere, pak budete patřit k jedincům, kteří budou moci jít do Phantu.“

„Co to znamená, jít do Phantu?“

„To se dozvíte později, Holgere. Dozvíte se to teprve jako kyborg. A až se to dozvíte, svobodně se rozhodnete, jestli se do Phantu hlásíte dobrovolně.“

„Tak to se to nedozvím nikdy.“

„Ale ano. Nechcete si přece jen promluvit s mužem s páskou přes oči? Pojdte, chtěl bych vám ukázat něco jiného... Muže, který utrpěl nehodu. Poslali nám ho po transmitteru. Před čtyřmi dny ztratil obě ruce a levou nohu až ke koleni. Podívejte se na něj.“

Zanedlouho stáli před nešťastníkovým lůžkem.

Holger se podvědomě připravoval na obraz zničeného člověka v hlubokém bezvědomí, ale namísto toho spatřil třicetiletého muže, který na něj zvědavě pohlížel. Vypadal jako někdo, kdo dlouho a dobré spal a teď se chystá zčerstva vstát. Holger věděl, že existuje rada léků, které dokonale utlumí bolest, které dokonce umožní odejít ze života s pocitem lehkosti a úlevy.

Ale tenhle muž vypadal zdravě. Žádná euforie...

Echri Ezbal přistoupil k lůžku a odkryl tělo. „Podívejte se na to, Holgere. Pořádně si to prohlédněte,“ vyzval starý muž. Ukázal doleva a doprava na průhledné a duté plastické protézy, připevněné k ramenním kloubům. Svým tvarem se dokonale podobaly lidským rukám. Alsop sotva dýchal. To, co slyšel jenom jako fámu, měl tady před očima.

Tomu zraněnému muži dorůstaly ruce!

„A co levá noha, Shangane?“ zeptal se Ezbal muže a odkryl i nohu.

Tentýž obrázek.

„Holgere,“ řekl Ezbal poté, co muže opět přikryl. „My tady už moc práce nemáme. Hlavní část práce, totiž tvorbu nových končetin, převzalo samo tělo tohoto muže. My jsme neudělali nic jiného, než jenom zorganizovali molekulární strukturu tak, aby směřovala k tvorbě nových buněk určitým směrem,

Ale vy na mě stále ještě zíráte jako na čaroděje. Ne, ne, my nejsme spjati s ďáblem, nebojte se. Už jsem vám to jednou říkal. Lidské tělo je potencionálně nezničitelná, neustále se regenerující jednotka. To tvrdil už v roce 1966 psychiatr Lawrence S. Kubie. Tenkrát se futurologové domnívali, že stvoří kyborga do konce století, ale čím dále se výzkumy dostávaly, tím složitější to byl úkol. Trvalo ještě dalších padesát let, že si vědci mohli začít se vši vážností pohrávat s myšlenkou na vytvoření kyborga. Při těchto výzkumech bylo objeveno, že po porodu člověk neztrácí schopnost dorůstání amputovaných končetin. Ale tato vloha v člověku usnula. My jsme ji jen aktivovali. Nyní to chce jen trpělivost. Za tři měsíce bude Shangan zcela zdrav a navíc nenajde na svém těle ani jizvičku. Najdete ho pak venku na atletické dráze. Bude sportovat.

Shangane, přejete si něco?“

Nemocný zavrtěl hlavou. Celou dobu pozorně naslouchal. Očima s bezmezným obdivem sledoval starého vědce.

Opustili nemocniční lůžko a vrátili se do profesora bytu.

„Kyborg nebude žádnou příšerou, Holgere. Ani nebude schopen žít věčně. Ale jeho životní prognóza se značně prodlouží, protože jeho kybernetický organismus bude díky genetickému zákroku schopen ovládat proces stárnutí a pozitivně ho řídit.

Holgere, máte ještě několik dní času, abyste se seznámil s naší prací tady na stanici. Doufám, že v nás získáte důvěru. Bude to důležité, abyste mohl před výborem znovu vyslovit fakt, že jste se přihlásil dobrovolně.“

Tak to ode mne nikdy neuslyšíte, pomyslel si Holger Alsop, oběma rukama popadl misku s vodou a pořádně se napil. Echri Ezbal jej bez ustání upřeně sledoval svými modrými očima.

V místnosti vládl nepopsatelný mír a klid.

* * *

Vedení Terra Pressu zažívalo nepříjemné chvíle, protože bylo svoláno mužem, který nepatřil k firmě.

Jos Aachten van Haag si brzy našel cestu k váženým pánům ředitelům. Jeho průkaz, ale snad ještě víc jeho suverénní chování mu otevíralo všechny dveře. Vedení mu vyšlo vstříc poté, co předložil potvrzení vystavené nejvyšším soudem v Alamo Gordu. Podle něj byl oprávněn zastavit činnost gigantické centrály, včetně toho nejposlednějšího počítače.

Nikdo z novinářů si nevzpomínal, že by GBO vůbec kdy takhle tvrdě zakročila proti nějaké informační agentuře.

Chtěli vědět, proč se tak stalo, ale Jos byl ochoten mluvit pouze s vedením.

A pak si čtrnáct mužů nejvyššího orgánu Terra Pressu muselo vyslechnout své.

Špionáž..., vloupání..., finanční podpora zločinců...

Jos Aachten van Haag odvedl prvotřídní práci. Jím předložené důkazy byly vážné. Po několika málo námitkách muži z vedení definitivně zmlkli.

Jos došel k závěru.

„...Inženýr Brod, kterého jste si najali, byl zoufalý amatér. Zaplat' pámbu! Sice trošku transponderům rozumí, ale ne dostatečně. Už ve více než čtyřiceti případech se Terra Pressu podařilo vyslat pomocí transponderu své reportéry. Navíc jste disponovali vlastním zařízením, rušícím kontrolu mozkových vln - laskavě jsem si dovolil toto zařízení zabavit - ale naše pátrání bylo zahájeno teprve po konfliktu vašeho Berta Strangera s naším Chrisem Shantonem.

Zpátky k inženýru Brodovi. Uplatili jste ho 130 000 dolary. On vám postavil transmitter. Udělal to a ještě dnes bude jistě přesvědčen, že si své špinavé peníze vydělal poctivě. Nevěděl však jednu věc. Plynulo to z faktu, že nepatřil k pozemské flotile. Všechny transistory pozemské flotily totiž disponují něčím jako... počítadlem průchozích osob. A když bylo zjištěno, že Bert Stranger přišel na větev 227 po transmitteru, zahájili jsme pátrání. Účet za něj obdrží Terra Press během několika dní. Můžete se už nyní připravit na fakt, že u GBO existují vysoké hodinové honorářové sazby.

Milí pánové z Terra Pressu, k vám jsme se dostali díky záznamům mozkových vln vašich reportérů... Navíc proti vám svědčil fakt, že tu v poslední době byla agentura se suverénně nejlepšími informacemi... Inu, pak ale přišla ta pověstná poslední kapka a sud přetekl. Váš transmitter, jediný nepovolený v celé pozemské oblasti, je v tuto chvíli zabavován a předáván flotile. Tím však celý případ nekončí. Vláda není padlá na hlavu a nenechá vaši agenturu zavřít, protože by se proti ní okamžitě spojili vaši kolegové a bránili by se svobodou tisku. Uděláme to jinak. Vezmete mezi sebe dva naše velice pozorné spolupracovníky, a ti se vám budou dívat na prsty. A nesnažte se GBO zaskočit. Nepovede se vám to a mohli byste si ublížit. Přece vám nemusím vyprávět pohádku o Dewittovi..."

Jos vstal a odešel. V místnosti zanechal čtrnáct rozzuřených ředitelů. Ale nebyl to vztek, který by explodoval. Drželi ho hluboko v sobě.

Jednomyslně konstatovali, že jim to tentokrát ještě vyšlo, ale skutečnost, že z podvodné činnosti vyvázli beztrestně, v jejich očích neomluvila neomalené chování muže z GBO.

„Nebylo by možné svalit všechnu vinu na Strangera?“

„Nemohli bychom propustit naše inženýry, kteří to všechno tak zpackali?“

„Neměli bychom varovat inženýra Broda?“

Třináct mužů pohlédlo na toho jednoho, který vyslovil poslední návrh. Mamutí koncerny přece nemají srdce!

Došli však k výsledku: nadále mínili porážet konkurenci senzačnějšími zprávami.

„Nasadíme na flotilu speciální tým! Už pár dní se tam něco děje. Wintershope, vy se usmíváte... Máte nějaký návrh?“

Wintershopův supí nos naznačoval, jakou má onen muž povahu. „Stranger nám udělal potíže. Proto bychom ho měli nasadit přímo na štáb flotily. Jestli se přitom spálí, jeho věc. Hlavně když nebude kompromitována Terra Press.“

Glennsik namítal: „Stranger má řadu podivných vlastností, ale není přece špatný.“

Opět ty vyčítavé pohledy. Lidské emoce neměly v konferenčním sále co dělat.

Grémium se uklidnilo, protože našlo obětního beránka. Netušilo však, jakou lavinu tím uvedlo do pohybu.

* * *

Chris Shanton byl povolán na větev 227. Gravitační vrhač obranného systému vykazoval značné závady v činnosti. Do určitého směru ho vůbec nebylo možno řídit. Ani jeden ze tří staničních inženýrů nebyl schopen objevit závadu.

„A zrovna větev 227,“ zle zavrčel Chris Shanton, když spolu s Jimmym vstoupil do transmitteru, aby v nulovém čase vystoupil na asteroidu 227.

Zanedlouho stál ve strojovně pod velínem. Přisunul si antigravitační sedačku: kruhový disk, vznášející se ve výšce jednoho metru, a posadil se.

Začal se inženýrů vyptávat na technické detaily a zároveň si prohlížel zařízení. Pak si všiml něčeho nelogického: „Kterej idiot připojil gravitační former k Sundermannově okruhu?“

Vedoucí inženýr promptně odpověděl: „Vy, když jste tu byl naposledy. Jsem si tím zcela jist!“

„Aha...“ zavrčel Shanton, ale své zděšení neprozradil. Inženýrova slova opět potvrdila jeho podezření. „Reaktor je vypnutej?“

„Všechno na nule...“

„A co tohle?!“ zařval tlouštík a ukázal na spojku, na které bylo vidět, že musela být do stroje vmontována teprve před několika dny. „Kdo to tam vrazil? Jak to, že jsou Tarrantovy fáze připojeny k hyperbloku? Víte vůbec, co to znamená? No tak co je? Co na mě tak zíráte?!“

„Shantone, Shantone..., tohle jste tu udělal vy při své předposlední návštěvě!“

Dvoumetrákový muž začínal pochybovat o svém zdravém rozumu. Zavrtěl hlavou a chvíli se díval do útrob stroje. Pak tam opatrně strčil ruku, ale ve stejné chvíli zařval. Jimmy ho nespouštěl z očí. Vyskočil a zakousl se Shantonovi do předloktí.

„Copak se to zvíře zbláznilo?“ vykřikl vedoucí inženýr, a protože nebyl zrovna přítelem zvířat, praštil Jimmyho přes čenich.

„Nechtě toho!“ okřikl ho Shanton, který se nesnažil psa setřást, nýbrž si ho pozorně prohlížel.

„Ale...“

„Žádný ale...!“ vyjel Shanton. „Pust', Jimmy. Já se tady už ničeho nedotknu! No tak, buď přece hodnej...“

Jimmy ho pustil a Shanton si masíroval ruku.

„Já bych mu ukázal...,“ poznamenal vedoucí inženýr a jeho dva podřízení přitakali.

Shanton se vzpamatoval. Nevšímal si poznámek inženýrů a rozkázal: „Ohlaste do obranné centrály v Cent Fieldu, že váš antigravitační vrhač vypadl a momentálně není opravitelný. A vydejte rozkaz, že se tu nikdo nesmí ničeho dotýkat, pokud nechcete s celou stanicí explodovat. Jasný?“

Sklouzl ze sedačky a opustil s Jimmym planetoid.

O deset minut později seděl u Eylerse.

„...Včera v noci jsme spolu s Monty Bellem přeprogramovali Jimmyho. Ten můj věrnej chlapík není nic jinýho, než neobyčejně citlivěj detektor, nastavenej na můj mozek. Vy jste mě hlídat nechtěli, takže jsem si stráž obstaral sám.

Eylersi, věřte mi konečně, že jsem z antigravitačního vrhače na větvi 227 udělal bombu! A chtěl jsem ji i odpálit! Kdyby mě Jimmy včas nechňapl za ruku, už by asteroid 227 neexistoval!“

Bernd Eylers tomu nechtěl věřit. Shantonova tvrzení zněla příliš fantasticky. A byly v nich velké rozpory.

„Shantone, vy mi tu tvrdíte, že jste si Jimmyho nastavil na sebe. Jinými slovy, dokáže číst vaše myšlenky...“

Tloustík zasténal. „To jsem se bál, že si budete myslet hlouposti... Ne, Jimmy neumí číst moje myšlenky. On jenom přebírá moje mozkový vlny a patřičně je vyhodnocuje. Je ale navíc programovanej i

tak, že analyzuje cizí mozkový vlny, který proudí do mého mozku, logicky je vyhodnotí a zároveň zaměří výchozí bod těch cizích vln.“

Bernd Eylerse pořád ještě nebyl přesvědčen.

„Shantone, vy mi tvrdíte, že jste pochopil svoji chybu teprve ve chvíli, kdy po vás Jimmy skočil. Nemůže to být jenom poznání omylu? Většina z nás pozná svůj omyl teprve posléze...”

„Ne, takhle to nemůže bejt. Eylersi, sakra, to jste eště nepochopil, že se mnou něco není v pořádku? Eylersi, choval jsem se jako atentátník a sebevrah, správně jsem přece měl na první pohled poznat, co s tím zařízením není v pořádku!

Já nepochopil nic. Jimmy všecko.“

„No nevím, já bych řekl, že...”

Shanton zasténal, hvízdal na Jimmyho, vstal a opustil zkoprnlého Eylerse.

O několik minut později byl Eylerse vyzván videofonem, aby okamžitě přišel do vyhodnocovací centrály.

Shanton mu utíkal vstříc s dlouhou, úzkou fólií v ruce. Jeho tvář se podobala rajčeti. Neustále si přejížděl rukou přes vousy a mumlal; „Jestli já toho chlapa dostanu..., jestli ho chytím! Zpřelámu mu všechny kosti v těle!”

Když si pak Eylerse přečetl fólii, pochopil Shantonovy výhrůžky: myšlenky Chrise Shantona byly po určitou dobu na větví 227 řízeny vlivem cizích mozkových vln, přicházejících z Alamo Gorda!

„To jsou mi věci...,“ konstatoval Shanton sarkasticky, sebral do náruče Jimmyho, jenž do té doby stál na velkém počítači jako socha, a vypnul ho. „Eylersi, v životě bych neřekl, že by mě někdo moh hypnoticky ovlivňovat do dálky několika milionů kilometrů... Teď mlčíte, co? Teď je totiž na vás, abyste toho mizeru našel. Radši včera, než dneska! A eště něco. Rychle sem musí Are Doorn! Já už se na žádný větví nemůžu ukázat... A Doorn je jedinej, kterej se tam vyzná stejně jako já... Ten bude mít práce, panečku! Bůhví, co jsem všecko na asteroidech natropil!”

Eylerse už dávno přešel smích. Uvažoval, jak dostat Doorna z paluby POINT OF na Zemi.

„Dejte vědět Dharkovi!“ vyžadoval tloušť. „Řekněte mu všecko! Nešetřte ani jeho, ani mě!”

„Jedna věc mi ale stejně připadá neuvěřitelná, Shantone...”

„A sice?”

„Ty cizí myšlenky, které k vám byly přenášeny, že by byly vytvářeny podle vzoru vašich mozkových vln? Všichni přece víme, jak komplikovaný je proces vzniku myšlenky?“

I Shanton se nad tím zamyslel, ale rozhodl se rychle. „Máte pravdu, Eylersi.. Tady je ukryt klíč k tomu mému neuvěřitelnému případu. Eylersi, kdo by mohl mít zájem o oslabení našeho obranného valu?“

V Eylersově následující úvaze se projevila letitá zkušenost rutinéra: „Shantone, chce nás protivník skutečně oslabit obranný systém, anebo chce odlákat naši pozornost, zaměstnat nás natolik, abychom neměli čas starat se o jiné záležitosti?“

Chris Shanton bezradně pokrčil rameny. „Vy byste měl nejlíp vědět, co dělat, Eylersi. Mě v tuto chvíli nejvíc zajímá, aby Doorn co nejrychleji převzal moje úkoly a kontroloval systémy na asteroidech.“

„Doufejme, že nebude zneužit jako vy...“

„Nemalujte čerta na zeď!“ zajiskřilo se v Shantonových očích. Pak aktivoval psího robota Jimmyho a opustil místnost.

* * *

Když se po volbách, ve kterých jednoznačně zvítězil Ren Dhark, poprvé ozvalo jméno Hennera Trawisheima, ani sebelépe informovaní politici, ekonomové a vědci si pod ním nedokázali nikoho představit.

A pak přišlo překvapení. Na listině ministrů, kterou Dhark po volbách předložil, figurovalo Trawisheimovo jméno ve funkci Dharkova zástupce!

Nebyl to Dan Riker, Dharkův nejlepší přítel, kdo by byl pověřen tímto vysokým postem, byl to mladičký, pětadvacetiletý, vysoký, černovlasý muž.

Henner Trawisheim - politická senzace - muž, který přišel odnikud a stal se druhou nejdůležitější osobou světa.

Odkud přišel? Co dosud dělal? Jaké měl schopnosti? Mohl vůbec splnit nároky na něj kladené? Rozuměl komplikovaným souvislostem politiky, vědy a hospodářství?

Divoké dohady kolem jeho osoby neutichaly.

Byl Henner Trawisheim génius? Určil si ho Dhark za svého zástupce právě proto?

Kdo byl ten muž? Nový Rocco, nebo Dewitt? Nebo konečně spolehlivý Dharkův člověk?

Prvních pětadvacet let jeho života zůstalo zastřeno. On sám o nich nikdy nemluvil. Otázky, vedené tímto směrem, vždy šikovně přešel. Lidé, kteří s ním měli co do činění, ho pomalu začínali obdivovat a nakonec se ho i bát.

Jeho vědomosti byly obrovské. Zdálo se, jako by nikdy nezapomněl nic z toho, co si přečetl, viděl nebo slyšel. Rozsáhlý archiv Země ve vládní budově použil jenom málokdy.

Kdo mu zprostředkoval ty vědomosti? Kdy a jak je získal?

Na to nebyly známy žádné odpovědi.

Ještě ne!

A Dhark i jeho přátelé mlčeli.

Henner Trawisheim pracoval. Nějako stroj. Vždycky měl čas pro důležité hovory. Vedl i soukromý život. Přitom nikdy nemusel měnit, či dokonce odvolávat svá rozhodnutí. Dhark mu očividně plně důvěřoval. GBO ho nehlídala.

Co to bylo za člověka, tenhle Henner Trawisheim?

Žádný Rocco! Žádný Dewitt!

Moc ho nezajímala. Zato odpovědnost ano. Dharkova bezpečnostní opatření pro případ, že by se opakoval případ Dewitt, Trawisheim neznal, protože ho nezajímala.

Byl Dharkovým zástupcem. Nic víc, nic méně. Celá jeho ctižádost se týkala jen a jen funkce zástupce Rena Dharka.

„Co je to moc?“ zeptal se jednou novinářů, kteří s ním vedli interview. „Co je to? Já mám plnit úkoly. Nemám žádnou moc!“

Byl Henner Trawisheim vůbec normální? Bylo vůbec možné, aby zástupce nejdůležitějšího muže na Zemi nepociťoval chuť moci?

Zajímavé však bylo, že rozruch kolem Trawisheima velmi brzy utichl.

Byl to jenom Dharkův zástupce.

Jenom to. Nic víc.

Byl to muž, který na nic nezapomněl. Tichý, nenápadný organizátor, který dokázal diplomaticky vyřešit každou potíž. Z problémů dělал rychle a nenápadně vedlejší záležitosti.

Na Cent Fieldu přistála nákladní loď. Patřila k novinkám, které opustily výrobní pásy během uplynulých dvou let.

400metrová loď HAMMAD se vracela z planety Jump, naplněna až na maximum nosnosti rubínovým kovem tofiritem, po kterém volala téměř všechna odvětví hospodářství.

Bernd Eylers použil transmiteru mezi Alamo Gordem a Cent Fieldem, aby vyhledal budovu s nejsilnější pozemskou hypervysílačkou. Domníval se, že tam najde Chrise Shantona, který se i s Jimmym vypařil z jeho kanceláře neznámo kam. Jelikož si odvykl nosit náramkový videofon, už ho hledali několik hodin. Nemělo význam ho kárat. Pracoval, kdy se mu zachtělo, a tak dlouho, jak se mu chtělo. Zajímavé se přitom zdálo zjištění, že své úkoly plnil vždy spolehlivě a včas, přestože se třeba ještě pár dní před splněním termínu dlouhé hodiny jenom procházel po parku.

Když Eylers ujížděl na rychlopásu do přenosové stanice, najednou se mu zdálo, že vidí reportéra Strangera, ale jakmile přimhouřil oči a snažil se ho rozpoznat, podezřelá osoba tam už nebyla.

Mámení, pomyslel si a zapomněl na to.

Před pracovníou šéfa stanice seskočil.

Jeho návštěva všechny zaskočila. Eylerse nebylo na kosmodromu často, vidět. Bez okolků vyslovil svoji žádost.

„To se dá zařídit, Eylersi,“ řekl mu šéf stanice a nabídl místo k sezení. „Škoda, že jste nepřišel dřív. COL letí zpátky na Zemi. Larsen by Area Doorna určitě rád vzal s sebou. Ale že by Dhark kvůli vaší prosbě přerušil hledání SHARKA, to nevím...“

Eylers na to už pomyslel. „Můžete mé spojit s Larsenem?“

To bylo možné. Za okamžik se na obrazovce objevila Larsenova tvář.

„Helou, co se stalo, Eylersi?“

„Jen pár otázek, Larsene. Hledá Dhark ještě loď SHARK?“

„Ne. I on přerušil hledání. Proč se ptáte?“

„Are Doorn musí být co nejrychleji k dispozici. Je na palubě POINT OF. Díky, Larsene.“

Vypnul spojení a požádal o hovor s POINT OF.

„Aleale,“ vyhrkl velitel stanice. „Podle souřadnic, které nám tu nabíhají, letí prstencová loď taky zpátky na Zemi...!“

Nečekali dlouho. Za chvíli hleděli do Dharkovy tváře na obrazovce.

Eylers podal pokud možno co nejstručnější zprávu. „...Dharku, Doorn musí co nejrychleji převzít Shantonovy úkoly! Jinými slovy: tři pětiny planetoidů nejsou schopny boje. Všechny stanice, které Shanton v poslední době navštívil, mají přísný zákaz používání zbraní. Leda v případě největšího ohrožení ze strany invazorů. Pak je riziko na jednotlivých velitelích stanic.“

„Díky, Eylersi. Letíme k Zemi. Co vy si o tom myslíte? Věříte v telehypnózu? Byli poblíž Země zaměřeni Syntetové?“

„O Syntetech není nic známo, Dharku..., a telehypnóza... Hm, to je věc, která mi moc nesedí. Shanton o tom nechce nic vědet. Víte, jak umí být paličatý. Myslí si, že si někdo osvojil obraz jeho mozkových vln a pomocí nich pak překládá myšlenky...“

Dhark se zamyslel a odvětil: „To je také jedna z možností. Mohu se Shantonem mluvit?“

Eylers mávl rukou. „Už zas ho není možné najít. Určitě někam zalezl a programuje Jimmyho...“

„Dejte ho hledat, Eylersi. Čekám...“

Oba čekali.

Chris Shanton nebyl k nalezení ani v Alamo Gordu, ani v Cent Fieldu.

Dhark ukončil rozhovor. „Jsme ještě zhruba 180 světelných let daleko od Země. Můžete si tedy spočítat, kdy se asi vrátíme. Konec, Eylersi...“

* * *

Chris Shanton měl za sebou krátkou cestu do daleka. Použil transmitter a ocítl se na stanici výzkumu kyborgů v údolí Brana.

Ani tady nebyl tlouštík neznámý, postaral se tu o výstavbu řady nutných technických zařízení.

Nejdřív ho potkali dva muži: biotechnik a plastický inženýr. Usmáli se na poslušně ťapkajícího Jimmyho, ale Shanton, který obvykle zvesela něco prohodil, tentokrát zarytě mlčel.

Muži se za ním překvapeně ohlédli.

„Takhle jsem ho ještě nikdy neviděl,“ řekl biotechnik. „Něco mu přelítlo přes nos...“

„Asi je někde pěkné dusno,“ potvrdil plastický inženýr.

Dvoumetrákový muž krácel dál po chodbě. Tady v Himalájích vědomě nevystavěli pojízdné transportní pásy. Lékařské atesty potvrdily, že jejich provoz není dobrý pro prostředí, které musí zůstat pokud možno bez bakterií a virů.

Chris Shanton si v těsně přiléhavém plastickém oblečení připadal divně. Pohlédl dolů na Jimmyho a zakřenil se. Na jeho psa tu žádnou kombinézu ještě neměli. Ale sám se postaral, aby sem Jimmy žádné bakterie nezanesl.

Opustil výzkumný trakt. Trošku ho zamrazilo při představě kyborgů...

Echri Ezbal, muž ze starého brahmánského rodu, trval na co nejjednodušším zařízení svých osobních místností. Z techniky byste tam našli jenom schovaný videofon.

Shanton bez klepání stiskl kliku starých, intarziemi zdobených dveří. Ve stejný okamžik se ozvalo hrozivé zavrčení a po Jimmym skočil Ezbalův pes Urran. Ezbalova kočka Choldi, schoulená do klubíčka na židli, zapraskala, protože ji ti dva rváci probudili.

„Ticho!“ rozkázal Shanton a psi uposlechli.

Shanton pohlédl na hodinky a posadil se na židli pro hosty.

Za okamžik se dveře otevřely a vstoupil Echri Ezbal, mozek stanice kyborgů, provázený nějakým mladíkem,

„Hlásili mi vaši návštěvu, Shantone...,“ řekl Ezbal a ukázal na mladého muže. „To je Holger Alsop. Ano, hádáte správně. Dobrovolně se přihlásil do programu kyborgů...“

A teď toho lituje, pomyslel si tloušťák. Ten Alsop své rozhodnutí určitě už proklíná. Z toho nikdy kyborg nebude.

Alsop si neměl kam sednout. Zůstal stát u dveří. Pozoroval Jimmyho.

„Můžete mluvit bez zábran, Shantone,“ vyzval Ezbal návštěvníka, který si musel zase jednou zvykat, že tady na izolované stanici žádná tajemství neexistují.

Jakýkoliv útěk byl vyloučen. Transmitterové spojení znala jenom hrstka lidí a údolí bylo chráněno energetickým ochranným štítem. Navíc tu ještě fungoval rafinovaný zaměřovací systém.

Ten, kdo se octl na stanici Kyborgů, se nacházel v nejbezpečnějším vězení světa.

Shanton povyprávěl o svých starostech. Echri Ezbal mu mlčky naslouchal. Jenom jednou přišel Urran a nechal se od něj pohladit.

„To je všechno, Ezbale, proto jsem přišel do údolí Brana. Nevím, jak z toho ven...“

„Nu,“ řekl Ezbal. „Vaše teorie o přenosu myšlenkových vln je méně pravděpodobná než možnost telehypnózy, ale ani té nechci věřit...“

„Tak co by to mohlo bejt, Ezbale?“ netrpělivě se vyptával Shanton.

„Shantone..., někdo na Zemi musel vyřešit problém, na kterém tu už dlouhá léta marně pracuje tým tří set expertů... Jde o přímý přenos myšlenek někoho cizího... Vy vykonáte to, nač on myslí, a přitom si to vůbec neuvědomujete..., protože jeho myšlenky překryjí ty vaše... Víte, toho člověka, který vás donutil dělat sabotáže, bych rád poznal...“

A já mu zas zpřelámu všechny kosti, pomyslel si tloušťík nikoliv poprvé. Zklamaně však pravil: „Takže vy byste nemohl dát GBO tip, kterým směrem mají pátrat?“

„Kdepak. To bych nemohl. Mimochodem, myslíte, že existuje něco jako telehypnóza?“

„Jistě, Ezbale! Praktikovali ji na nás Syntetové!“

Starý vědec klidně vysvětloval: „Syntetové nejsou lidmi. Nemůžete na ně brát lidská měřítka. Struktura kapkovitých bytostí... Je mi líto, že vám nemohu pomoci, Shantone, ale zato vy byste mi mohl udělat malou laskavost... Tamhle stojí Holger Alsop, muž, který znejistěl nad svým dobrovolným rozhodnutím. Chce odtud utéct. Nic takového sice neřekl, ale já vím, že chce. Neexistuje možnost útěku z údolí Brana. Pro něj existuje jenom jedno: dodržet své slovo - své dobrovolné rozhodnutí!“

Shanton impulzivně namítl: „Kdyby se ze mě jednoho dne měl stát kyborg, raděj bych útek sám před sebou!“

Ezbal na jeho slova nereagoval. Pohladil Urrana a pohlédl do Alsopovy tváře: „Holgere... Nikdo před sebou neuteče! Vy jste se přihlásil a dal své slovo, přestože jste byl varován, že byste už při prvním novém úkolu mohl přijít o život!“

A přitom o něj nepřijdete. Naopak - dožijete se vysokého věku a ještě ve třech stech letech se budete cítit jako mladík!

Holgere, navíc zůstanete člověkem i coby kyborg. Holgere, měl jsem kdysi syna, který vypadal podobně jako vy. Kdybych ho mohl vyhnat ze záhrobí a udělat z něj kyborga, udělal bych to okamžitě!“

Alsop ztratil poslední zbytky sebevlády. V očích se mu zablesklo. Tvář ztratila barvu. Rty se změnilly v úzkou čárku a jeho hlas zazněl tak ostře, že Urran zavrčel a Choldi se probudila:

„*Já nechci mít smrt za přítele*, Ezbale! Já nechci chcípnout pod rukama šarlatánů. Já chci žít! Jo, klidně půjdu s plným nasazením do horoucích pekel, ale *nechci mít smrt za přítele!* Smrt ne! Ta si pro mě přijde včas sama!“

Křičel?

Výraz v Ezbalově tváři o tom nepodával žádné svědectví.

„Holgere, směl bych se dozvědět, kdo vám řekl, že se smrt stane vaším přítelem, až budete kyborgem?“ Najednou v té otázce leželo cosi sugestivního, pohled jeho očí byl jiný než obvykle. Starý muž na něho vyzývavě, tiše hleděl.

„Když jsem..., než jsem..., pár minut předtím, než jsem se přihlásil k poslední dobrovolné akci u pozemské flotily...“

Ezbal se zvolna opřel. „Ted’ už chápu,“ zašeptal. „Holgere, důvěřujete mi?“

„Ne! Od chvíle, co jste mluvil o svém mrtvém synovi...“

„Holgere, dovolíte, abychom zpracovali vzorek vašich mozkových vln a porovnali ho s tím, který nám byl zaslán pro identifikaci?“

„Co to má znamenat, Ezbale?“ nedůvěřivě se zeptal Alsop.

„Obávám se, že nám poslali zfalšovaný vzorek. Pokud je to tak, jako kyborg byste ihned zemřel.“

Alsop se zděšeně zeptal, jestli je to opravdu tak.

„Jistě. Dáte nám své svolení, Holgere?“

„Ano, k tomuhle ano. A jestliže mé mozkové vlny nesouhlasí se vzorky, co se stane potom?“

Echri Ezbal ztěžka oddechoval. „Pak z toho plyne, že někdo na Zemi ví, co se v údolí Brana děje. Šlo by beze sporu o sabotáž...“

Nemluvil i Chris Shanton o sabotáži?

Starý vědec, který se těmihle věcmi ještě nikdy nemusel zabývat, měl před sebou najednou problémy, které vyžadovaly, aby se spojil s Eylersem. Ještě lepší by bylo, kdyby Eylerš přišel do údolí Brana.

Pohlédl na Holgera Alsopa a zarazil se.

„Že by to byla práce nějakých fanatiků, Ezbale?“ zeptal se Shanton.

„Sabotéři jsou vždycky fanatiky. Fanatik je nemocný člověk, nebezpečný svému okolí...“

„Hm..., kdy je možné dát vám vzorky mých mozkových vln?“

Ezbalovi projelo hlavou: začíná ho to zajímat!

„Okamžitě, Holgere, ale než půjdeme do laboratoře, povím vám ještě jedno: mužům, kteří vám v Alamo Gordu řekli, že smrt bude vaším přítelem, já už nevěřím. To tvrzení samo znamená sabotáž výzkumu kyborgů, protože skutečnost znamená pravý opak. Ale vy mi už nevěříte... Pojd'me!“

O tři hodiny později byl uzavřen poslední ze tří testů.

Mozkové vlny Holgera Alsopa se neshodovaly se vzorkem, zasláným z Alamo Gorda!

Echri Ezbal to vysvětloval Alsopovi pomocí diagramu. „Holgere, udělali to šikovněji, než bych čekal... Podle tohoto záznamu byste se stal kyborgem, prošel byste všemi zkouškami, i těmi nejtvrďšími, uvolnili bychom vás pro pozemskou flotilu a pak, jednoho dne, byste se už z kosmu nevrátil. Kdosi by z vás pomocí nějakého hyperimpulzu udělal úplného idiota. Blázna! To vše mi říká tento diagram.“

Holgera Alsopa to začalo zajímat: „Říkal jste mi, že kyborg je vybaven druhým, elektronickým mozkiem, ne větším než zrnko Čočky... To by byl hyperimpulzem zasažen i tento umělý mozek?“

„Ano i ne! Protože by mozek fungoval na základě chybných údajů podstrčených mozkových vln, chápete...? V konečném důsledku by člověk uvnitř kyborga zemřel a naživu by zůstala jenom dokonalá technická konstrukce, která by nebyla schopna plnit naprosto žádné úkoly.“

„Tomu nerozumím, Ezbale...“

„Ne? Druhý mozek je neustále propojen s normálním mozkiem, dokud je člověk člověkem. Druhotný mozek se od původního vlastně takříkajíc učí... Postupně vzniká vazba. Jestliže je pak

elektronický mozek zasažen hyperimpulzy určitého zaměření, vinou zpětné vazby z vás udělá nevyléčitelně nemocného blázna.“

„Ale Ezbale, to by byla vražda!“

„Nikoliv doslova, ale, Holgere, umíte si představit kyborga idiota? To by byla příšera, v lidském smyslu šílená, a v technickém v pořádku... I na tyhle možnosti jsme mysleli, a proto musíme člověka před takovou zřůdou uchránit... Proto jsem tak zděšen sabotáží...“

„Hmmm...,“ zabručel Holger Alsop a projel si rukou ve vlasech.

„Umíte si představit, že po takovýchto nepřiliš lákavých vyhlídkách nemám o moc víc chuti stát se kyborgem, Ezbale?“

Starý muž se po dlouhé době opět usmál. Pohlédl na číslo na Alsopově hrudi.

Číslo 742!

„Já jsem vám to musel říct, Holgere, protože k vám chci být naprosto upřímný. Jinak byste mi nikdy neuvěřil...“

Holger Alsop si najednou uvědomil, že ničím nezastíranou pravdu snáší líp než nějaké fantastické představy a že si najednou začíná uvědomovat, kolik let by žil jako kyborg a co všechno by mohl...

Kyborg...?

Díky pronikavému, přívětivému pohledu Echriho Ezbala se Alsopovy strachy a obavy pozvolna začínaly rozplývat.

* * *

COL už dávno ohlásila na POINT OF, že se po transici opět ocitla v normálním prostoru před oběžnou drahou Pluta. Ren Dhark na to už nemyslel. Jeho myšlenky kroužily kolem záhadného zmizení čtyř kosmických lodí i kolem Eylerova posledního hlášení.

Are Doorn už byl informován. Mlčenlivý chlapík přijal úkol bez řečí. Zato jinak se zachoval Dan Riker. Okamžitě začal zprávu z Cent Fieldu prodiskutovávat se svým přítelem. Avšak ani na vteřinu nepodezíral ze sabotáže Chrise Shantona.

„Na chvíli vypadneme ze Země, a už se hned něco děje! Já bych do toho...“

V ten okamžik se třiadvacet kulových konvertorů lodi přepnulo na maximální výkon.

Dhark překvapeně zvedl hlavu. Snad deset minut se nedotkl ničeho na ovládacím panelu. Totéž se týkalo Rikera.

Lidé ve velínu zírali, co se děje.

Dhark se předklonil, aby snížil výkon agregátů, ale příslušná páka byla zablokována.

Přebírám lod'! zaznělo v hlavách posádky.

Automatické řízení lodi, které už dlouhá léta takto nezakročilo, se najednou znovu zaktivovalo.

„Grappa...?“ překřikoval Dhark stále silnější dunění a hukot strojů.

Grappa ihned odpověděl: „Všechny zaměřovače na nule!“

„To přece není možné!“ odporoval Ren Dhark a jeho hlas najednou prozrazoval nejistotu. „Zkontrolujte všechny zaměřovače!“

To však už Grappa udělal. Pracovaly exaktně, zaměřil je pro zkoušku na nejbližší slunce. „Zaměřovače v pořádku, Dharku. V nejbližším okolí nic...“

„Pomysli na naše zmizelé lodě,“ zvolal Riker na přítele.

„Abych nepomyslel..., ale...“

Ozval se Checkmaster. Najednou pracoval na stejné frekvenci jako automatické řízení. Každý na lodi slyšel v hlavě jeho telepaticky vysílaná hlášení:

Neznámé nebezpečí v blízkosti! Pozor, neznámé nebezpečí ohrožuje POINT OF!

Nebezpečí?

Glenn Morris měl službu ve spojové centrále. Dhark mu zavolal, ale jeho odpověď znal už ve chvíli, kdy se na obrazovce objevila Morrisova tvář.

Ani echokontrola, ani prostorový kontrolér nehlásil nic!

Dhark nechal palubní spojení zapnuté. Ze strojovny se mu hlásil Are Doorn.

„Dharku, více než šedesát procent energie odchází do plošných projektorů. Dějou se tady věci...!“

„Lod' převzalo automatické řízení. Hlaste jenom mimořádné události. Jasné, Doorne?“

„Oukej...“

Riker strčil do Dharka. Stroje už nedokázal překřičet. „Rene, stejně ale zpomalujeme...!“

Pokud byl v pořádku přístroj, měřící rychlost lodi, pak POINT OF brzdily nějaké mocné, neznámé síly.

„Nouzové volání do Cent Fieldu?“ zeptal se Morris.

„Připravit, ale vyslat jenom na výslovný rozkaz!“ rozhodl Dhark, jenž nevěřil vlastním očím.

Co se to dělo s intervalovými poli?

Copak jim nebudou schopni dodávat dostatek energie, aby pole vydržela? Znamenala jejich jedinou ochranu!

Spojil se se strojovnou: „Dejte intervalům víc šťávy, jinak se prolomí!“

„Kdepak, šéfe! Tady to taky vede automatický řízení! Všecko je zablokované! Mužem se akorát tak koukat!“

Do velínu vtrhla Anja Fieldová a palubní astronom Jens Lionel. Anju zajímal výhradně jenom Checkmaster. Překvapeně pohodila hlavou s dlouhými superblond vlasy, když v hlavě uslyšela neosobní hlas automatického řízení:

POINT OF se nachází v zóně neznámého nebezpečí! Další informace nejsou možné!

A to ve vzdálenosti 174 světelných let od Země!

Afričan stál mezi Dharkem a Danem Rikerem a také sledoval, jak loď zpomaluje.

Ještě 145násobek rychlosti světla!

Ohlásil se velitel zbraňového systému Východ Jean Rochard. „Dharku, jsme tady bez práce! Všechna řízení zbraní jsou zablokována!“

Bud Clifton, muž s tváří dítěte, ale nejlepší zbrojař pozemské flotily, hlásil totéž ze své zbraňové centrály Západ.

POINT OF se už nemohla bránit.

Proti komu?

Ren Dhark cítil neklid, který mu vháněl pot do tváře. Proč mu ty čtyři zmizelé lodě nesly z hlavy? Měli snad co do činění se stejným protivníkem jako SHARK, FO-1, YAMID a CAESAR?

Na lodi vyly, řvaly, prskaly a syčely obrovské agregáty. Jejich dunění rezonovalo po celé palubě. Bylo sotva slyšet vlastního slova.

Ale proč automatické řízení proti nebezpečí nic nepodnikalo? Nechávalo loď, aby zpomalovala. Proč nebylo hvězdné sání přepnuto na plný výkon? Proč se stále více přibližovali hranici rychlosti světla?

Ren Dhark opět zabral za páky na ovládacím pultu.

Opět marně.

Vzrušení na palubě POINT OF vzrůstalo. Manu Čobe přešlapoval. Dhark na něho pohlédl a Afričan k němu sklonil hlavu.

„Čobe, cítíte nějaký paramentální vliv?“

„Na to jste myslel? Já myslel spíš na Syntety...“

„Syntety umíme zaměřit... Grappo, pořád nic?“ netrpělivě se tázal velitel.

„Nic! Ani jedna křivka. Člověk by nad tím zaplakal.“

Glenn Morris začínal být ve spojové centrále netrpělivý. Opět se zeptal Dharka: „Odvysíláme na Zemi volání o pomoc? Vyhlásíme poplach flotily?“

Dhark se sklonil k mikrofonu a zakřičel: „Ne! Nic! To chcete, abychom ztratili další lodě?!“

Ve velínu ho pochopili. Vyměňovali si mnohoznačné pohledy. Jestliže sám Ren Dhark pokládal situaci za nebezpečnou, pak tu bylo skutečně už značné riziko.

V každé místnosti prstencové lodi bylo zřetelně slyšet silné dunění.

Kov unital, ze kterého byla POINT OF postavena, se začínal chvět!

Dhark a jeho přítel na sebe bezradně hleděli. Unitalové stěny se chvěly jako struny.

V palubním rozhlase zazněl nesrozumitelný výkřik. To vykřikl Glenn Morris.

„Co je, Morrisi?“ nutil se Dhark do klidného tónu řeči. Sledoval, jak jindy ledové klidní muži jeho posádky nyní znervózněli.

Ze spojové centrály žádná odpověď!

„Morrisi, odpovězte...!“

„Doběhnu tam!“ zvolal Manu Čobe, ale sotva se rozběhl, spojaři se konečně hlásili.

„Kapitáne, nemůžeme vysílat! Všechna hyperspojení jsou nefunkční! Že by Checkmaster nebo automatické řízení... Panebože! Mám to v echokontrolě! Mám to...,“ vyjekl Glenn Morris. Nemělo smysl na něj křičet, aby se uklidnil...

„Co jste objevil?“ zeptal se Dhark naprosto lhostejným tónem. „Co, Morrisi?“

Mladý důstojník se vzpamatoval.

„Je to ve vzdálenosti 3,1 světelných let... ale nechtějte po mně, abych vám vysvětlil, co to je...“

„Běžím tam!“ rozhodl Manu Čobe a rozběhl se z velínu do blízké spojové centrály.

Glenn Morris mu musel uvolnit místo. Čobe se věnoval echokontrolě, která obvykle jenom poukazovala na fakt, zda je v okolí v činnosti nějaký hypervysílač. I tento přístroj byl jedinečný a jako mnoho dalších patřil v komplexu POINT OF k vědeckým záhadám.

Čobe jedním pohledem zkontroloval, jestli data echokontroly zpracovává i Checkmaster. Pak se sklonil k mikrofonu a hlásil: „Vzdálenost se zvolna zkracuje. Už jenom 2,9 světelných let. Není možné poznat velikost objektu. Druh amplitud, které tu dostáváme do přístroje, je zcela nový a neznámý. Čert ví, co to je. Musíme letět přímo do toho?“

Panebože, pomyslel si Čobe ve chvíli, kdy mu Dhark odpovídal, copak toho člověka nevyvede vůbec nic z klidu?

Ale to Dharka přecenil: v duchu v něm vařila zlost, ovšem jako kapitán POINT OF ji nesměl dávat najevo. Ani jeho největší přítel Dan Riker si nesměl té přirozené lidské slabosti všimnout.

„Opravdu to není amplituda Syntetů, Čobe?“ chtěl vědět Dhark.

„Ne, leda by Syntetové uměli tyhle věci manipulovat...“

„Oukej, ohlaste se, až budete vědět něco nového...“

„Tak to se musím hlásit už teď, Dharku. Vzdálenost pouze 2,5 světelných let. My se přitom sotva ploužíme. Neznámý objekt se patrně záměrně blíží. Astronomové nebo astrofyzikové nemohou prozradit nic bližšího?“

Jens Lionel už dávno opustil kapitánský můstek POINT OF a nacházel se v astronomickém oddělení lodi, kde byli přítomni i kolegové, kteří už měli po službě.

Pracovali všemi dostupnými a známými astronomickými metodami. Ohmatávali, kontrolovali, prošetřovali nejbližší okolí, ale bez sebemenšího výsledku.

„Nevzdávat se!“ vtloukal Lionel kolegům do hlavy. „Musíme zjistit, co to je. Musíme!“

To se ovšem líp řeklo, než provedlo.

Ze strojovny přišlo další katastrofické hlášení. Miles Congollon opět převzal velení, respektive: sledoval, co se děje, stejně jako

ostatní. Veškeré ovládací prvky byly zablokovány automatickým řízením.

„Dharku, hvězdné sání je těsně před kolapsem...”

Ale sotva to dořekl, nadsvětelný pohon lodi přestal fungovat.

„A co dělá podsvětelný pohon, Milesi?” otázal se Dhark.

„Nic..., ach, Bože...”

Ve velínu zavládlo ticho.

Oba intervaly lodi už neexistovaly, přestože ve strojovně zuřilo peklo a agregáty nepřítčně řvaly. Každou chvíli mohlo dojít k explozi, znamenající zánik POINT OF.

„Dharku...,“ znovu se ozval Congollonův hlas, přinášející špatné zprávy. „Musíme počítat s tím, že každou chvíli vypadne absorbér přetížení. Jen bozi vědí, co se pak na palubě stane...”

Pohon nefungoval.

POINT OF nemohla použít zbraně.

Ani jedno z intervalových polí neexistovalo.

Prstencová loď nebyla schopna odvysílat volání o pomoc.

Mohlo to být ještě horší?

Mohlo.

A bylo.

„Dharku, vzdálenost jenom 0,3 světelných let!”

Ve videofonu se ozvali Mike Doraner a Petr Voncev.

„Ne!” rozhodl Dhark. „Nemůžete opustit loď. Nemáme interval. Chápete zoufalost naší situace?”

Mike Doraner se nevzdával. „Kapitáne, dovolte nám to zkusit v Blescích 025 a 026. Pokud si naše Blesky nevytvoří interval, nedostanou se přes unitalovou stěnu ven z lodi, ale jinak nám venku nehrozí jiné riziko než POINT OF. Třeba se nám podaří z palubní vysílačky volat na Zemi o pomoc...”

„Zatraceně, žádné SOS na Zemi, to chcete, aby to odneslo ještě víc lidí, Doranere?” vyhrkl Dhark, ale rychle se ovládl. „Dobrá, zkuste tedy štěstí, ale příliš neriskujte. Moment, volám Čobeho. Čobe, vzdálenost?”

„Ještě 0,25 světelných let. Neznámý objekt právě zpomalil...”

„Konec!” přerušil ho Dhark a obrátil se ke dvěma čekajícím pilotům. „Vzdálenost neznámých je 0,25 let. Pokuste se tedy dostat ven a navázat s námi spojení, i když neodpovíme. Konec!”

Mike Doraner a Petr Voncev si vyměnili krátký, ale významný pohled a už utíkali do depa Blesků.

Dorozumívali se přes videofon. Kryt se za nimi zavřel.

„Všecko oukej jako obvykle,“ sděloval Mike Doraner. „Pokusím se zapnout interval..., interval v pořádku. Letím ven...“

„Já taky!“ dodal Petr Voncev chladně.

Blesky prolétly stěnami POINT OF.

„Haló, POINT OF, dostali jsme se v pořádku ven a...,“ zarazil se Doraner. Videofon přestal fungovat. Řízení Blesku bylo zablokováno. Interval neexistoval a Blesk se začal motat kosmem jako opilý.

Pouze vyrovnávač přetlaku ještě fungoval. Vše ostatní buď nepracovalo, nebo bylo zablokováno.

Mike Doraner pohlédl nahoru na obrazovou projekci. Hvězdné nebe se točilo jako na kolotoči.

Takže jsme přece jen riskovali přespříliš, pomyslel si. Tohle bude náš poslední výlet.

Poslední?

Ale pak v něm znovu zaplátl plamínek vůle. Síla vůle ho nutila přežít.

Plně se soustředil, chtěl donutit automatické řízení, aby mu vrátilo vládu nad lodí. Petr Voncev se ve stejnou chvíli snažil o stejnou věc.

Špičky prstů měli položeny na nejdůležitějších ovládacích prvcích a čekali jen, až automatické řízení povolí.

Nikdo pořádně nevěděl, na jakém principu automatické řízení pracuje, žádná z mnoha teorií nebyla dosud prokázána...

Mike Doraner soustředil myšlenky silou, která mu vehnala pot do čela.

Vtom se páka přepínání pohonu ze Šle na hvězdné sání pohnula. Mike Doraner už málem zajásal, ale pohlédl na projekci a zjistil, že se na nesmyslných pohybech lodi nic nezměnilo.

A hvězdné sání nepracovalo!

„Krucifix, to automatický řízení dělá ale blbý fóry,“ ulevil si a otřel si pot z čela. „Co to bylo za hloupost? Jak to, že se ta páka hnula? No, sakra... Pane jo... Snad bude mít Voncev víc štěstí než já... Jestli by nebylo lepší umřít v posteli... Snad se domů dostaneš

aspoň ty, krásná POINT OF...“ Pak zmlkl, zaklonil se a zahleděl se na projekci několik kilometrů vzdálené prstencové lodi.

Jenom pár kilometrů, a přece nedosažitelně daleko! Mezi Bleskem a POINT OF ležela celá věčnost.

Manu Čobe mezitím už potřetí hlásil ze spojové centrály: „Ani z 025, ani z 026 žádné vysílání...”

Oba Blesky byly vidět na obrazové kouli ve velínu.

Zřetelný obraz jejich zoufalé situace.

Dan Riker se praštil pěstí do čela. „Já už nic nechápu. Proč to zatracené automatické řízení vůbec povolilo Bleskům opustit loď? Je snad něco nesmyslnějšího, než takový rozhodovací proces?!”

Nikdo mu neodpověděl.

Ohlásil se Miles Congollon. Muž, kterého neznali jinak, než s melancholickou tváří, nyní vypadal velmi rozrušeně. „Dharku, dějí se tu divné věci! Mám důkazy, že automatické řízení zabraňuje někomu cizímu zapnout podsvětelný pohon! Na naši loď působí někdo zvenčí! A ještě něco... Ta spousta energie, která byla odčerpána intervalům, odchází teď jiným směrem...”

„Kam?“ zeptal se napjatý Dhark.

„Nevím. Doorn je se svou chytrostí taky v koncích. Přitom naše loď vyrábí obrovskou spoustu energie... Já...”

„Dost, Milesi. Čobe má novinky, Zůstaňte na příjmu.”

Afričan se u echokontroly také potil, ale rovněž chtěl předat nové informace: „Křivky dostaly nový tvar. Jejich podoba je stále bláznivější. A ještě něco. Ta neznámá věc před námi je schopna vysílat..., nebo střílet..., nebo právě rozevívá svoji tlamu, aby nás spolkla. Asi už jsem z toho trochu na hlavu, ale mám pocit, že to musí každou chvíli vypuknout. Naše zbraně jsou stále neschopny boje, Dharku?”

Čobe měl dvojí nadání: jednak jako výborný lékař, a pak jako neméně dobrý technik.

„Zbraňové systémy nefunkční, Čobe...”

„Blíží se to, Dharku!“ vykřikl Čobe. „A jak! Rozjíždí se to... Vzdálenost 0,2..., teď už jen 0,18..., 0,15..., je to pořád rychlejší a...”

„Moje zaměřovače nefungují!“ zoufale zvolal Grappa.

V následující chvíli nepracovala na POINT OF ani jedna obrazová koule - okna lodi, kterými by mohli pozorovat volný vesmír.

Najednou se ozvalo pískání...

Všude! Všude ho bylo slyšet.

To pískání nebylo hlasité, ale jeho tón stále stoupal.

„Vzdálenost 0,12 světelných let!“

Znovu se ozval Miles Congollon. „Moje agregáty hvízdají...“

„To se ozývá od vás?“ překvapeně zvolal Dhark.

„Vypadá to tak...“

Ránu pod pás uštědřila všem matematická Anja Fieldová od Checkmasteru.

„Checkmaster se vypnul. Na nic neodpovídá, nic nepočítá.“

Ren Dhark natáhl ruku k příteli a řekl si o doutník. Pak si ho zasunul mezi zuby a zapálil.

Hvízdání bylo už téměř nesnesitelné. Tón se blížil hranici, za kterou není lidským uchem slyšitelný...

A konec!

Hluk agregátů rázem utichl. Obrazové koule se znovu objevily. Grappa zavrčel: „Je to loď bláznů, už mi tu zas všechno pracuje.“

Ren Dhark jediný pozoroval obrazovou kouli. Ohledně hvězdných konstelací měl dobrou paměť. Za malou chvíli si byl svou věcí jist. Když pohlédl na svého přítele, Dan nedokázal pochopit, proč jsou Dharkovy oči tak rozzářeny. A nyní se Dhark dokonce usmál!

„Já nevím...“

Ren požádal přítele gestem ruky o ticho. Ale už se nedostal k tomu, aby mu sdělil neuvěřitelnou novinku. Manu Čobe zařval do mikrofону: „Vysílačky zase fungují. Máme na příjmu Voncevovu 026. Ten člověk se snad zbláznil. Tvrdí, že je ve vzdálenosti tří světelných let před naší sluneční soustavou!“

„Pogratulujte mu, Čobe! Petr Voncev má pravdu! Všiml si toho stejně rychle jako já! Tak mu gratulujte!“

Afričana to trochu zaskočilo. Pořád ještě nechápal. „Pogratulovat mu? K čemu? K takové hlouposti?... Momentík, echokontrola už neukazuje žádné přihlouplé amplitudy...“

„To byste ji musel znovu nařídit na toho našeho neznámého protivníka, Čobe... No tak, copak vážně ještě nikdo nepoznal, že jsme něco pres 14 světelných let od matičky Země?“

„Cože?“ zamumlal Dan Riker. „Byli jsme přece ve vzdálenosti 174 světelných let...“

„Byli...“, poznamenal Dhark a usmál se. „Ale už nejsme!“

Nejraděj i by vykřikl, jak jsou ti Tajemní báječní!

Vtom se z astronomického oddělení hlásil Jens Lionel. Dhark už si v duchu říkal, jak dlouho to bude expertům ještě trvat.

„Kapitáne...“, přeskakoval Lionelovi hlas. „Kapitáne, POINT OF musela transítovat! Dharku, stojíme poblíž slunce Atair!“

„A Blesk 026 Petra Vonceva je tři světelné roky před naší sluneční soustavou, že? Doraner se patrně ohlásí každou chvíli.“

Muži ve velínu si vydechli.

Takže POINT OF přece jen uměla transítovat - dokázala v nulovém čase překonat velké vzdálenosti pomocí skoku hyperprostorem...

Čobe zachytil hlášení Blesku 025. Přepojil ho do velínu.

Byl to Mike Doraner. Jeho tvář se zřetelně rýsovala na obrazovce videofonu. Byla bledá.

„...je to dobrý pocit mít zase spojení s POINT OF... Dharku, mám na Blesku poruchu. Zaměřovače ukazují pozici, která je vzdálena jedenáct světelných let od POINT OF. To přece nemůže souhlasit.“

Mike Doranera vůbec nenapadlo, že by jeho Blesk mohl transítovat. Byl přesvědčen, že se rozbily palubní přístroje. „A co když ty údaje souhlasí, Doranere? Co když zaměřovače fungují? Co vy na to, když vám povím, že se prstencová loď nachází v souhvězdí Orla?“ Mlčení.

Hypervysílačka přenášela jenom mezihvězdný šum. Pak si Mike Doraner odkašlal.

„Transice? POINT OF to dokáže? A můj Blesk taky? Hvízdalo to u vás na palubě taky tak ošklivě jako u mě?“

Doraner překvapivě rychle překonal šok a začal klást otázky.

Ren Dhark ho předal příteli Rikerovi.

Zamyslel se, zatímco ve velínu se vedly vzrušené debaty. Posádka se snažila vyrovnat s faktem, že její loď transitovala stejně jako lodě všech ostatních bytostí, se kterými se zatím v Mléčné dráze setkali.

Ale proč jim telepatické řízení tak dlouho tuto schopnost POINT OF zatajovalo? A proč tenkrát v jeskyni nebyly žádné mentcapy, obsahující toto sdělení? Dhark si přesně vzpomínal, že právě tuto informaci také požadoval, ale archiv mu k tomu žádný mentcap nevydal.

„Doorne, přijďte rychle do velínu.“

Krátce nato věčně rozčepýřený mlčenlivý Sibiřan vstoupil. Nevyndával ruce z kapes ani před Commanderem planet. I pro něj to byl především Ren Dhark, jeho druh.

Tady nikdo nenosil hodnotní označení, zato nalevo na prsou měli všichni na kombinéze zářivý šarlatový nápis POINT OF. A byli na něj patřičně hrdí.

„Mezitím už jistě víte, že POINT OF umí transitovat, Doorne..., ale já jsem bezradný. Upřímně řečeno, automatické řízení si z nás pěkně vystřelilo...“

„To hvízdání! Ještě nikdy jsme ho na POINT OF neslyšeli!“ přešel Doorn k věci. Jeho nezajímalo, že ho ve věcech techniky všichni pokládali za zázračné dítě. Už si zvykl. Zvykl si i na skutečnost, že se od něho v složitých situacích čekalo víc, než od ostatních... Jeho nadání, schopnost vcítit se do techniky cizích bytostí, z něj však neudělalo arogantní figurku. Sám dost dobře nevěděl, jak k tomu neobvyklému nadání přišel.

Dhark pochybovačně pokyvoval hlavou.

„Hvízdání? Ta akustická kulisa? Doorne, hlavně mě nezklamte. Vypadá to, že jsme si neviděli na špičku nosu. POINT OF umí transitovat. Proč jsme to nezjistili dřív? Měli jsme to už tolikrát zapotřebí.“

Doorn na okamžik zavřel oči.

V duchu ještě jednou rekapituloval všechno, co se stalo.

Neznámý objekt se k nim blížil. Automatické řízení převzalo loď. Po mnoha letech znovu. Zaměřovače vypadly. Plošné projektory přestaly emitovat energii. Výsledek: hvězdné sání přestalo pohánět loď. Ale copak loď nezbrzdily mohutné síly protivníka?

Pak přestala existovat intervalová pole.

Žádné hvězdné sání! Takže žádný pohon v relativní blízkosti protivníka, který hrozil, že je spolkne.

Žádný interval.

Žádné hyperspojení!

Zmizení obrazových koulí.

A novinka - hvízdání. Stoupající hvízdavý tón.

Hvízdání...?

Are Doorn cítil, jak se jeho myšlenky pohybují nesprávným směrem, ale na to hvízdání nedokázal zapomenout.

Bezradně pokrčil rameny: „Dharku, taky si nevidím na špičku nosu. Taky si neumím představit, jak je možné, že naše POINT OF najednou transitovala.“

Ren Dhark tím byl poněkud zklamán.

Mladý Sibiřan opustil velín.

U Checkmasteru stála Anja, která rozhovor pozorně sledovala.

Dharkovi projelo hlavou jako blesk:

Checkmaster!

Checkmaster to teď musí prozradit! Musí!

Hned naprogramoval otázku, na jejímž zodpovězení mu tolik záleželo.

Palubní, mozek tisícileté techniky pracoval.

Za okamžik se rozsvítila zelená kontrolka a ze škvíry ve stěně vyjela fólie s výsledkem. Dhark po ní rychle sáhl.

Intervaly POINT OF jsou absolutní brzdou transice. Totéž platí pro Blesky. Prstencová loď může transítovat pouze po vypnutí intervalů!

„My se snad nikdy nenaučíme logicky myslet...“, tiše si povzddechl Dhark a podal fólii Danu Rikerovi.

Přehlédli to nejpodstatnější. Znamenalo to, že dosud nejsou schopni pochopit techniku Tajemných?

Ale další problémy toho dne mu nedopřály pokračovat v úvahách. Z planety Hope přišla zpráva:

Učinili jsme důležitý objev, který by mohl vysvětlit zmizení FO-1. Dotyčný materiál přiváží do Alamo Gorda loď FLYING DOG. Commander Huxley.

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

Kurt Brand

EXPERIMENT S DVOJČATY

Posádka náhodně objeví, že i POINT OF dokáže transítovat časoprostorem. Vědci na Deluge se blíží k rozluštění záhady ztrácejících se lodí. Giantský Cal stále naléhavěji usiluje o spojení s lidmi. Mentálně zaostalá dvojčata reagují nejcitlivěji, ale zatím nedokáží nikoho přesvědčit.